

ΟΔΥΣΣΕΑ ΕΛΥΤΗ

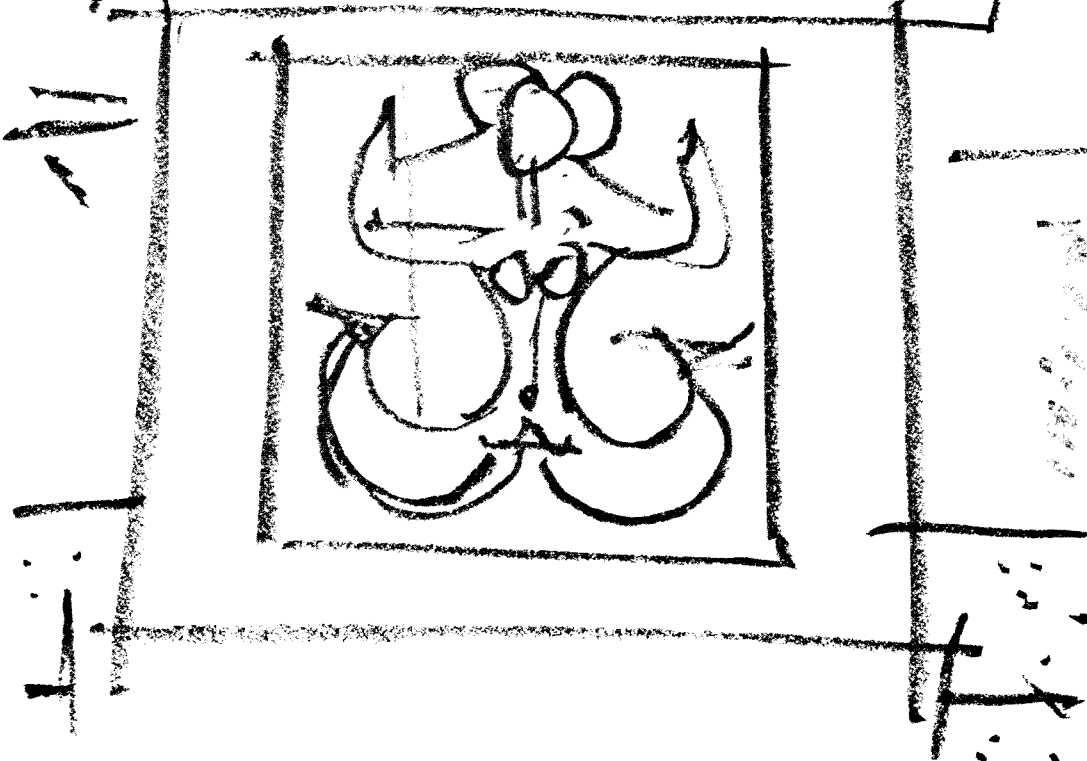
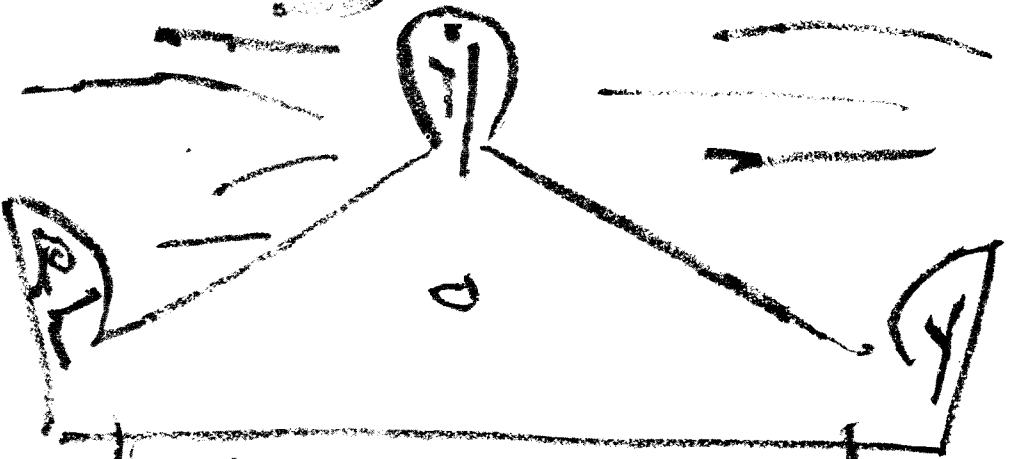
Λιθογραφία Γιάννη Μόραλη

Δωδέκατη έκδοση

"Ικαρος Έκδοτική Έταιρία

ΤΟ ΑΕΙΟΝ ΕΣΤΙ

ΟΔΥΣΣΕΑ ΕΛΥΤΗ

Λιθογραφία Γιάννη Μόραλη

Δωδέκατη έκδοση

"Ικαρος Έκδοτική Έταιρία

ΤΟ ΑΕΙΟΝ ΕΣΤΙ

Η ΓΕΝΕΣΙΣ

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ τὸ φῶς Καὶ ἡ ὥρα ἡ πρώτη
ποῦ τὰ χεῖλη ἀκόμη στὸν πηλὸ
δοκιμάζουν τὰ πράγματα τοῦ κόσμου

Αἶμα πράσινο καὶ βολβοὶ στῆ γῆ χρυσοί
Πανωραία στὸν ὕπνο της ἔπλωσε καὶ ἡ θάλασσα
γάζες αἰθέρος τις ἀλεύκαντες
κάτω ἀπ' τις χαρουπιές καὶ τοὺς μεγάλους ὄρθιους φοίνικες
Ἐκεῖ μόνος ἀντίκρισα
τὸν κόσμο
κλαίγοντας γοερά

Ἡ ψυχὴ μου ζητοῦσε Σηματοῦρὸ καὶ Κήρυκα
Εἶδα τότε θυμάμαι
τις τρεῖς Μαῦρες Γυναῖκες
νὰ σηκώνουν τὰ χέρια κατὰ τὴν Ἀνατολή
Χρυσωμένη τῆ ράχη τους καὶ τὸ νέφος ποῦ ἄφηναν
λίγο-λίγο σβήνοντας

δεξιά Καὶ φυτὰ σχημάτων ἄλλων

Ἦταν ὁ ἥλιος μὲ τὸν ἄξονά του μέσα μου
πολυάχτιδος ὄλος ποῦ καλοῦσε Καὶ
αὐτὸς ἀλήθεια ποῦ ἤμουνα Ὁ πολλοὺς αἰῶνες πρὶν
Ὁ ἀκόμη γλωρὸς μὲς στῆ φωτιά Ὁ ἄκοπος ἀπ' τὸν οὐρανὸ
Ἐνιωσα ἦρθε κι ἔσκυψε
πάνω ἀπ' τὸ λίκνο μου

Ἰδία ἡ μνήμη γινάμενη παρὸν

τῆ φωνῆ πῆρε τῶν δέντρων, τῶν κυμάτων:

“Ἐντολὴ σου, εἶπε, αὐτὸς ὁ κόσμος
καὶ γραμμένος μὲς στὰ σπλάχνα σου εἶναι
Διάβασε καὶ προσπάθησε
καὶ πολέμησε,, εἶπε

“Ὁ καθεὶς καὶ τὰ ὄπλα του,, εἶπε

Καὶ τὰ χέρια του ἔπλωσε ὅπως κάνει

νέος δόκιμος Θεὸς γιὰ νὰ πλάσει μαζί ἀγγιδοῦνα κι εὐφροσύνη.

Πρῶτα σύρθησαν μὲ δύναμη

καὶ ψηλά πάνω ἀπὸ τὰ μπεντένια ξεκαρφώθηκαν πέφτοντας

οἱ Ἐφτά Μπαλτάδες

κατὰ πῶς ἡ Καταιγίδα
στὸ σημεῖο μηδὲν ὅπου εὐωδιάζει
ἀπ' ἀρχῆς πάλι ἕνα πουλί

καθαρὸ παλιννοστοῦσε τὸ αἷμα
καὶ τὰ τέρατα ἔπαιρναν τὴν ὄψη ἀνθρώπου

Τόσο εὐλόγο τὸ Ἀκατανόητο

Ἔστερα καὶ οἱ ἄνεμοι ὅλοι τῆς φαμίλιας μου ἔφτασαν
τ' ἀγόρια μὲ τὰ φουσκωμένα μάγουλα
καὶ τίς πράσινες πλατιῆς οὐρὲς ὅμοια Γοργόνες
καὶ ἄλλοι γέροντες γνώριμοι παλαιοὶ
ὁστρακόδερμοι γενειοφόροι

Καὶ τὸ νέφος ἐχώρισαν στὰ δύο Καὶ αὐτὸ πάλι στὰ τέσσερα
καὶ τὸ λίγο ποῦ ἀπόμεινε φύσηξαν καὶ ξαπόστειλαν στὸ Βορρᾶ
Μὲ πλατὺ πάτησε πόδι στὰ νερὰ καὶ ἀγέρωχος ὁ μέγας Κούλες

Ἡ γραμμὴ τοῦ ὀρίζοντα ἔλαμψε
ὄρατὴ καὶ πυκνὴ καὶ ἀδιαπέραστη

ΑΥΤΟΣ ὁ πρῶτος ὕμνος.

ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ἀλήθεια ποῦ ἤμουνα Ὁ πολλοὺς αἰῶνες πρὶν
Ὁ ἀκόμη γλωρὸς μὲς στὴ φωτιά Ὁ Ἀχειροποίητος
μὲ τὸ δάχτυλο ἔσυρε τίς μακρινὲς
γραμμὲς
ἀνεβαίνοντας κάποτε ψηλὰ μὲ ὀξύτητα
καὶ φορὲς πιὸ χαμηλὰ οἱ καμπύλες ἀπαλὲς
μία μέσα στὴν ἄλλη
στεριᾶς μεγάλες ποῦ ἔνωσα
νὰ μυρίζουνε χῶμα ὅπως ἡ νόση
Τόσο ἦταν ἀλήθεια
ποῦ πιστὰ μ' ἀκολούθησε τὸ χῶμα
ἔγινε σὲ μεριᾶς κρυφὲς πιὸ κόκκινο
καὶ ἀλλοῦ μὲ πολλὰς μικρὲς ψευκοβελόνες

Ἔστερα πὶὸ νωχελικὰ

οἱ λόφοι οἱ κατωφέρεις
ἄλλοτε καὶ τὸ χέρι ἀργὸ σὲ ἀνάπαυση
τὰ λαγκάδια οἱ κάμποι

κι ἄξαφνα πάλι βράχοι ἄγριοι καὶ γυμνοὶ
δυνατὲς πολὺ παρορμήσεις

Μιὰ στιγμή πού ἐστάθηκε νὰ στοχαστεῖ
κάτι δύσκολο ἢ κάτι τὸ ὑψηλό :
ὁ Ὀλυμπος, ὁ Ταῦγετος
“Κάτι πού νὰ σοῦ σταθεῖ βοηθὸς
καὶ ἀφοῦ πεθάνεις,” εἶπε

Καὶ στὶς πέτρες μέσα τράβηξε κλωστὲς
κι ἀπ’ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς ἀνέδασε σχιστόλιθο
ἕνα γύρο σ’ ὅλη τὴν πλαγιὰ τὰ πλατιὰ στερέωσε σκαλοπάτια
Ἐκεῖ μόνος ἀπίθωσε

κρήνες λευκὲς μαρμάρινες
μύλους ἀνέμων
τρούλους ρόδινοὺς μικροὺς
καὶ φηλοὺς διάτρητους περιστεριῶνες

Ἄρετή μὲ τίς τέσσερεις ὀρθὲς γωνίες

Κι ἐπειδὴ συλλογίστηκεν ὠραῖα πού εἶναι στὴν ἀγκαλιὰ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου
γέμισαν ἔρωτα οἱ μεγάλες γοῦρνες
ἀγαθὰ σκύφανε τὰ ζῶα μοσχάρια καὶ ἀγελάδες
σὰ νὰ μὴν ἦτανε στὸν κόσμον πειρασμὸς κανένας
καὶ νὰ μὴν εἶχαν γίνει ἀκόμη τὰ μαχαίρια

“Ἡ εἰρήνη θέλει δύναμη νὰ τὴν ἀντέξεις,” εἶπε
καὶ στροφῆ γύρω του κάνοντας μ’ ἀνοιχτὲς παλάμες ἔσπειρε
φλόμους κρόκους καμπανοῦλες
ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς γῆς τ’ ἀστέρια
τροπημένα στὸ ἕνα φύλλο τους γιὰ σημεῖο καταγωγῆς
καὶ ὑπεροχῆ καὶ δύναμη

ΑΥΤΟΣ

ὁ κόσμος ὁ μικρός, ὁ μέγας!

ΑΛΛΑ ΠΡΙΝ ακούσω άγέρα ή μουσική
πού κινούσα σέ ξάγναντο νά βγώ

(μιάν άπέραντη κόκκινη άμμο άνέβαινα
μέ τή φτέρνα μου σβήνοντας τήν Ίστορία)

πάλευα τά σεντόνια Ήταν αυτό πού γύρευα

και άθώο και ριγηλό σαν άμπελώνας

και βαθύ και άχάραγο σαν ή άλλη ύψη τ' ουρανού

Κάτι λίγο ψυχής μέσα στην άργιλλο

Τότε είπε και γεννήθηκεν ή θάλασσα

Και είδα και θαύματα

Και στη μέση της έσπειρε κόσμους μικρούς κατ' εικόνα και όμοιώσή μου :

Ίπποι πέτρινοι μέ τή χαιτή όρθή

και γαλήνιοι άμφορείς

και λοξές δελφινιών ράχες

ή Ίος ή Σίκινος ή Σέριφος ή Μήλος

“Κάθε λέξη κι από΄να χελιδόνι

για νά σου φέρνει τήν άνοιξη μέσα στο θέρος, είπε

Και πολλά τά λιόδεντρα

πού νά κρησάρουν στα χέρια τους τó φώς

κι έλαφρό ν' άπλώνεται στον ύπνο σου

και πολλά τά τζιτζίκια

πού νά μήν τά νιώθεις

όπως δέ νιώθεις τó σφυγμό στο χέρι σου

άλλά λίγο τó νερό

για νά τό΄χεις Θεό και νά κατέχεις τί σημαίνει ó λόγος του

και τó δέντρο μονάχο του

χωρίς κοπάδι

για νά τó κάνεις φίλο σου

και νά γνωρίζεις τ' άκριβό του τ' όνομα

φρενό στα πόδια σου τó χώμα

για νά μήν έχεις πού ν' άπλώσεις ρίζα

και νά τραβάς τού βάρους όλοένα

και πλατύς έπάνου ó ουρανός

για νά διαβάξεις μόνος σου τήν άπεραντοςύνη

ΑΙΤΟΣ

ó κόσμος ó μικρός, ó μέγας!

“ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ αὐτὸν ἀνάγκη νὰ τὸν βλέπεις καὶ νὰ τὸν λαβαίνεις,
εἶπε: Κοίταξε! Καὶ τὰ μάτια μου ἔριξαν τῇ σπορᾷ
γρηγορώτερα τρέχοντας κι ἀπὸ βροχῇ
τὰ χιλιάδες ἀπάτητα στρέμματα

Σπίθες ρίζα μὲς στὸ σκότος πιάνοντας καὶ νερῶν ἄξαφνων πίδακες
Ἡ σιγὴ ποῦ ἐκχέρσωνα γιὰ ν' ἀποθέσω
γόνους φθόγγων καὶ χρησμῶν φύτρα χρυσά

Τὸ ξινάρι ἀκόμη μὲς στὰ χέρια μου
τὰ μεγάλα εἶδα κοντόποδα φυτά, γυρίζοντας τὸ πρόσωπο
ἄλλα ὕλακώντας ἄλλα βγάζοντας τὴ γλώσσα:
Νά τὸ σπαράγγι νά ὁ ριθιός
νά τὸ σγουρὸ περσέμολο
τὸ τζεντζεφύλλι καὶ τὸ πελαργόνι
ὁ στύφνος καὶ τὸ μάραιθο

Οἱ κρυφές συλλαβές ὅπου πάσχισα τὴν ταυτότητά μου ν' ἀρθρώσω
“Εὗγε, μοῦ εἶπε, καὶ ἀνάγνωση γνωρίζεις
καὶ πολλὰ μέλλει νὰ μάθεις

ἂν τὸ Ἀσήμαντο ἐμβαθύνεις
Καὶ μιὰ μέρα θά ῥθει βοηθοὺς ν' ἀποκτήσεις
Θυμήσου:
τὸν ἀγχέμαχο Ζέφυρο, τὸ ἐρεβοκτόνο ρόδι
τὰ φλεγόμενα ὠκύποδα φιλιᾶ..

Καὶ ὁ λόγος του χάθηκε σὰν εὐωδιά
Ἡ ὥρα ἐννιά χτύπησε πέρδικα τῇ βαθιᾷ καρδιᾷ τῆς εὐφωνίας
ἀλληλέγγυα στάθηκαν τὰ σπιτία
καὶ μικρὰ καὶ τετράγωνα
μὲ καμάρα λευκὴ καὶ λουλακὶ πορτόφυλλο

Κάτω ἀπ' τὴν κληματαριὰ
ῶρες ἐκεῖ ρέμβασα
μὲ μικρὰ-μικρὰ τιτυδίσματα
κοασμούς, τρυσμούς, τὸ μακρινὸ κουκούρισμα:
Νά τὸ πιτῖνι νά τὸ λελέκι
νά τὸ γυφτοπούλι
ὁ νυχτοπάτης καὶ ἡ νερόκοτα

ἦταν καὶ ὁ μπόμπιρας ἐκεῖ
καὶ τὸ ἀλογάκι ποῦ λέν τῆς Παναγίας

Ἡ στεριὰ μὲ τὰ σκέλη μου γυμνὰ στὸν ἥλιο

καί πάλι δύο αἱ θάλασσες
καί ἡ τρίτη ἀνάμεσα — λεμονιές κιτριές μανταρινιές —
καί ὁ ἄλλος μαῖστρος μέ τ' ἀπάνω του ἀψηλὸ μπογάζι
ἀλλοιώνοντας τ' ὄζονιο τ' οὐρανοῦ

Χαμηλὰ στῶν φύλλων τὸν πυθμένα
ἡ τριβίδα ἡ λεία
τ' αὐτάκια τῶν ἀνθῶν
κι ὁ θαλλὸς ὁ ἀδημονώντας καί εἶναι

ΑΓΤΟΣ

ὁ κόσμος ὁ μικρός, ὁ μέγας!

ΥΣΤΕΡΑ καί τὸ φλοῖσθο ἐνόησα καί τὸν μακρὸ ἀτελείωτο φίδυρο τῶν δέντρων

Εἶδα πάνω στὸ μὲλο ἀραδιασμένα τὰ κόκκινα σταμνιά
καί πιὸ σιμὰ στὸ ξύλινο παραθυρόφυλλο
κεῖ ποὺ κοιμόμουνα μέ τό 'να πλάι:

λάλησε πιὸ δυνατὰ ὁ βοριάς

Καί εἶδα

Κόρες ἄμορφες καί γυμνές καί λείες ὡσὰν τὸ βότσαλο
μέ τὸ λίγο μαῦρο στίς κόχες τῶν μηρῶν
καί τὸ πολὺ καί πλούσιο ἀνοιχτὸ στίς ὠμοπλάτες

νὰ φυσοῦν ὄρθιες μέσα στὴν Κοχὺλα
καί ἄλλες γράφοντας μέ κιμωλία
λόγια παράξενα, αἰνιγματικά:

ΡΩΕΣ, ΑΛΑΣΘΑΣ, ΑΡΙΜΝΑ,

ΟΛΗΙΣ, ΑΪΑΣΑΝΘΑ, ΤΕΑΤΗΣ

μικρὲς φωνές πουλιῶν καί ὑακίνθων
ἢ ἄλλα λόγια τοῦ 'Ιουλίου

Σημαίνοντας οἱ ἔντεκα

πέντε ὀργιές τοῦ βάρθους

πέρκες γοβιοὶ σπάρτοι

μέ πελώρια σφάραχνα καί κοντὲς πρυμναῖες οὐρές

Ἄνεβαινοντας ἔβρισκα σπόγγους

καί σταυρούς θαλάσσης
καί λιγνές ἀμίλητες ἀνεμώνες
καί πιό ψηλά στά χείλη τοῦ νεροῦ
πεταλίδες τριανταφυλλiές

καί μισάνοιχτες πίνες καί ἀρμυρῆθρες
“Ακριβὰ λόγια, μοῦ εἶπε, ὄρκοι παλαιοί
ποῦ ἔσωσε ὁ Καιρὸς καί ἡ σίγουρη ἀκοή τῶν μακρινῶν ἀνέμων,,
Καί σιμὰ στὸ ξύλινο παραθυρόφυλλο
κεῖ ποῦ κοιμόμουνα μὲ τό ἴνα πλάι
δυνατὰ στὸ στήθος μου ἔσφιξα τὸ μαξιλάρι
καί τὰ μάτια μου δάκρυα γιομάτα

”Ἦμουν στὸν ἕκτο μῆνα τῶν ἐρώτων
καί στά σπλάγχνα μου σάλεινε σπύρος ἀκριβός

ΑΓΓΟΣ

ὁ κόσμος ὁ μικρός, ὁ μέγας !

“ΑΛΛΑ ΠΡΩΤΑ ΘΑ ΔΕΙΣ ΤΗΝ ἔρημιὰ καί θὰ τῆς δώσεις τὸ δικό σου νόημα, εἶπε
Πρὶν ἀπὸ τὴν καρδιά σου θὰ ἴναι αὐτὴ
καί μετὰ πάλι αὐτὴ θ’ ἀκολουθήσει

Τοῦτο μόνο νὰ ξέρεις :

“Ὅ,τι σώσεις μὲς στὴν ἀστραπή
καθαρὸ στὸν αἰῶνα θὰ διαρκέσει..

Καί ψηλά πολὺ πάνω ἀπ’ τὰ κύματα
ἔστησε τὰ χωριὰ τῶν βράχων

Ἐκεῖ σκόνη ἔφτανε ὁ ἀφρός

ἄπλερη γίδα εἶδα νὰ γλείφει τίς ρωγμὲς

μὲ τὸ μάτι λοξὸ καί τὸ λίγο κορμὶ σκληρὸ σὰ χαλαξίας

Ἐξῆσα τίς ἀκριβες καί τὴ δίψα καί τὰ τραχιὰ στὶς ἀρμοσιές τους δάχτυλα
χρόνους τακτοὺς ὄσους ἡ Γνώση ὀρίζει

Στὰ χαρτιὰ σκυφτὸς καί στὰ βιβλία τ’ ἀπύθμενα

μὲ σκοινὶ λιανὸ κατεβαίνοντας

νύχτες καί νύχτες

τὸ λευκὸ ἀναζήτησα ὡς τὴν ὑστατὴ ἔνταση

τοῦ μαύρου Τὴν ἐλπίδα ὡς τὰ δάκρυα

Τὴ χαρὰ ὡς τὴν ἄκρα ἀπόγνωση

Νὰ σταλθεῖ βοήθεια τότε κριθῆκε ἡ στιγμή

καὶ ὁ κληρὸς ἔπεσε στὶς βροχές

κελαρύσανε ὅλη μέρα ρυάκια

ἔτρεξα σὰν τρελὸς

στὶς πλαγιές ἔσχισα σχίνο καὶ πολὺ μύρτο μὲς στὴ φύχτα μου ἔδωσα

νὰ δαγκάσουνε οἱ πνοές

“Ἡ ἀγνότητα, εἶπε, εἶναι αὐτὴ

στὶς πλαγιές τὸ ἴδιο καὶ στὰ σπλάχνα σου,”

Καὶ τὰ χέρια του ἔπλωσε ὅπως κάνει

γέροντας γνωστικὸς Θεὸς γιὰ νὰ πλάσει μαζί πηλὸ καὶ οὐρανοσύνη

Λίγο μόλις πυράχτωσε τίς κορφές

ἀλλ’ ἀδάγκωτο πράσινο στὶς ρεματιές τὸ χόρτο κάρφωσε

μέντα λεβάντα λουίζα

καὶ μικρὲς πατημασιές ἀρνιῶν

ἢ ἀλλοῦ πάλι ἀπὸ τὰ ὕψη πέφτοντας

οἱ φίλες κλωστὲς τὸ ἀσήμι, δροσερὰ μαλλιά κοπέλας ποὺ εἶδα καὶ ποὺ ἐπόθησα

Ἐπαρτιὴ γυναίκα

“Ἡ ἀγνότητα, εἶπε, εἶναι αὐτὴ,”

καὶ γεμάτος λαχτάρα χάιδεψα τὸ σῶμα

φιλιὰ δόντια μὲ δόντια· ὕστερα ἓνας μὲς στὸν ἄλλο

Τρικύμισα

ὅπως κάβος πάτησα βαθιὰ

ποὺ ἀέρα πήρανε οἱ σπηλιές

Ἐγὼ μὲ τὸ λευκὸ σαντάλι πέρασε μιὰ στιγμή

γοργὰ κάτω ἀπὸ τὰ νερά ἢ ζαργάνα

καὶ ψηλά τὸ λόφο ἔχοντας πόδι Καὶ τὸν ἥλιο κεφάλι κερασφόρο

ν’ ἀνεβαίνει Ἀθάδιτος εἶδα Ὁ Μέγας Κριός

Καὶ αὐτὸς ἀλήθεια ποὺ ἤμουνα Ὁ πολλοὺς αἰῶνες πρὶν

Ὁ ἀκόμη χλωρὸς μὲς στὴ φωτιά Ὁ ἄκοπος ἀπ’ τὸν οὐρανὸ

ψιθύρισε ὅταν ρώτησα :

— Τί τὸ καλὸ; Τί τὸ κακὸ;

— Ἐνα σημεῖο Ἐνα σημεῖο

καὶ σ’ αὐτὸ πάνω ἰσορροπεῖς καὶ ὑπάρχεις

καὶ ἀπ’ αὐτὸ πιὸ πέρα ταραχὴ καὶ σκότος

κι ἀπ' αὐτὸ πιὸ πίσω βρυγμὸς τῶν ἀγγέλων
— Ἕνα σημεῖο Ἕνα σημεῖο
καὶ σ' αὐτὸ μπορεῖς ἀπέραντα νὰ προχωρήσεις
ἢ ἀλλιῶς τίποτε ἄλλο δὲν ὑπάρχει πιά
Κι ὁ Ζυγὸς πού, ἀνοίγοντας τὰ χέρια μου, ἔμοιαζε
νὰ ζυγιάζει τὸ φῶς καὶ τὸ ἔνστικτο ἦτανε

ΑΥΤΟΣ

ὁ κόσμος ὁ μικρὸς, ὁ μέγας!

ΕΠΕΙΔΗ ΚΑΙ ΟΙ ΩΡΕΣ γύριζαν ὅπως οἱ μέρες
μὲ πλατιά μενεξεδένια φύλλα στὸ ρολοὶ τοῦ κήπου
Δείχτης ἤμουν ἐγώ

Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη

ὁ Ἰούνιος ὁ Ἰούλιος ὁ Αὐγούστος

Ἔδειχνα τὴν ἀνάγκη πού μοῦ ἐρχόταν ἄρμη
καταπρόσωπο Ἔντομα κοριτσιῶν
Μακρινὲς ἀστεροπέδες τῆς Ἰριδᾶς —

“Ὅλα τοῦτα καιρὸς τῆς ἀθωότητος
ὁ καιρὸς τοῦ σκύμνου καὶ τοῦ ροδαμοῦ
ὁ πολὺ πρὶν τὴν Ἀνάγκη,” μοῦ εἶπε

Καὶ τὸν κίνδυνο ἔσπρωξε μὲ τὸ ἄνα δάχτυλο
Στὴν κορφὴ τοῦ κάδου φόρεσε μελανὸ φρύδι
Ἄπὸ μέρος ἄγνωστο φώσφορο ἔχυσε

“Γιὰ νὰ βλέπεις, εἶπε, ἀπὸ μέσα
στὸ κορμί σου
φλέβες κάλιο, μαγγάνιο
καὶ τ' ἀποτιτανωμένα
παλαιὰ κατάλοιπα τοῦ ἔρωτα,,

Καὶ πολὺ τότε σφίχθηκε ἡ καρδιά μου
ἦταν τὸ πρῶτο τριξίμο τοῦ ξύλου μέσα μου
μιάς νυχτὸς πού ἐσίμωνε ἴσως

ή φωνή τοῦ γκιώνη

κάποιου ποῦ εἶχε σκοτωθεῖ
τὸ αἷμα γυρίζοντας πάνω στὸν κόσμο

Εἶδα πέρα, μακριά, στὴν ἄκρια τῆς ψυχῆς μου
μυστικά νὰ διαβαίνουνε

φάροι φηλοὶ ξωμάχοι Στοὺς γκρεμοὺς τραβερσωμένα κάστρα
Τ' ἄστρο τῆς τραμουντάνας Τὴν ἅγια Μαρίνα μὲ τὰ δαιμονικά

Καὶ πολὺ πιὸ βαθιὰ πίσω ἀπ' τὰ κύματα
στὸ Νησί μὲ τοὺς κόλπους τῶν ἐλαιώνων
Μιὰ στιγμή μού ἐφάνηκε θωροῦσα Ἐκείνον
ποῦ τὸ αἷμα του ἔδωσε νὰ σαρκωθῶ
τὸν τραχὺ τοῦ Ἀγίου δρόμο ν' ἀνεβαίνει

μιὰ φορὰν ἀκόμη

Μιὰ φορὰν ἀκόμη

στὰ νερά τῆς Γέρας ν' ἀκουμπᾶ τὰ δάχτυλα
καὶ τὰ πέντε ν' ἀνάθουνε χωριὰ

ὁ Παπάδος ὁ Πλακάδος ὁ Παλαιόκηπος
ὁ Σκόπελος καὶ ὁ Μεσαγρός

ἐξουσία καὶ κληρὸς τῆς γενιάς μου.

“Ἄλλὰ τώρα, εἶπε, ἡ ἄλλη σου ὄψη

ἀνάγκη ν' ἀνεβεί στὸ φῶς,,

καὶ πολὺ πρὶν μὲ τὸ νοῦ μου βάλω

ἢ σημάδι φωτιᾶς ἢ σχῆμα τάφου

Κατὰ κεῖ ποῦ δὲν ἔσωνε κανεὶς νὰ δεῖ

μὲ τὰ χέρια ἐμπρός του

σκύβοντας

τὰ μεγάλα ἐτοίμασε Κενὰ στὴ γῆ

καὶ στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου :

τὸ κενὸ τοῦ Θανάτου γιὰ τὸ Βρέφος τὸ Ἐρχόμενο

τὸ κενὸ τοῦ Φονικοῦ γιὰ τὴ Δικαία Κρίση

τὸ κενὸ τῆς Θυσίας γιὰ τὴν Ἴση Ἀνταπόδοση

τὸ κενὸ τῆς Ψυχῆς γιὰ τὴν Εὐθύνη τοῦ Ἄλλου

Καὶ ἡ Νύχτα πανσῆς

παλιάς

πριονισμένης ἀπὸ νοσταλγία Σελήνης

μὲ τοῦ ἔρημου μύλου τὰ χαλάσματα καὶ τὴν ἄκακη εὐωδιὰ τῆς κόπρου

πῆρε μέρος μέσα μου

Διαστάσεις ἄλλαξε στὰ πρόσωπα· μοίρασε ἄλλιως τὰ βάρη
Τὸ σκληρὸ μου σῶμα ἦταν ἡ ἄγκυρα κατεβασμένη μέσα στοὺς ἀνθρώπους
ὅπου ἦχος ἄλλος κανεῖς

μόνο γδοῦποι γόοι καὶ κοπετοὶ
καὶ ρωγμὲς ἐπάνω στὴν ἀνάστροφη ὄψη

Ποιᾶς φυλῆς ἀνύπαρχτης ὁ γόνος νά 'μουν
τότε μόνο ἐνόησα

ποὺ ἡ σκέψη τοῦ Ἄλλου
διαγώνια σὰν ἀκμὴ γυαλιοῦ
καὶ Ὁρθὸν ὡς πέρα μὲ χάραξε

Εἶδα μέσα στὰ σπίτια καθαρά σὰ νὰ μὴν ἦταν τοίχοι
μὲ τὸ λύχνο στὸ χέρι νὰ περνοῦν γερόντισσες
τὰ χαράκια στὸ μέτωπο καὶ στὸ ταβάνι

καὶ ἄλλοι νέοι μὲ τὸ μουστάκι ποὺ ἔζωναν ἄρματα στὴ μέση τους
ἀμίλητοι
δύο δάχτυλα πάνω στὴ λαβὴ
ἐδῶ κι αἰῶνες.

“Βλέπεις, εἶπε, εἶναι οἱ Ἄλλοι
καὶ δὲ γίνεται Αὐτοὶ χωρὶς Ἐσένα
καὶ δὲ γίνεται μ' Αὐτοὺς χωρὶς, Ἐσύ
Βλέπεις, εἶπε, εἶναι οἱ Ἄλλοι

καὶ ἀνάγκη πᾶσα νὰ τοὺς ἀντικρίσεις
ἡ μορφὴ σου ἂν θέλεις ἀνεξάλειπτη νά 'ναι
καὶ νὰ μείνει αὐτὴ.

Ἐπειδὴ πολλοὶ φοροῦν τὸ μελανὸ πουκάμισο
καὶ ἄλλοι μιλοῦν τὴ γλώσσα τῶν χοιρογρυλλίων
καὶ εἶναι οἱ Ὠμορᾶγοι καὶ οἱ Ἄξεστοι τοῦ Νεροῦ
οἱ Σιτόφοβοι καὶ οἱ Πελιδοὶ καὶ οἱ Νεοκόνδορες
ὄρμαθὸς καὶ ἀριθμὸς τῶν ἄκρων τοῦ σταυροῦ
τῆς Τετρακτίδος.

Ἄν ἀλήθεια κρατήσεις καὶ τοὺς ἀντικρίσεις, εἶπε,
ἡ ζωὴ σου θ' ἀποκτήσει αἰχμὴ καὶ θὰ ὀδηγήσεις, εἶπε
Ὁ καθεὶς καὶ τὰ ὄπλα του, εἶπε

Καὶ αὐτὸς ἀλήθεια ποὺ ἤμουνα Ὁ πολλοὺς αἰῶνες πρὶν
Ὁ ἀκόμη χλωρὸς μὲς στὴ φωτιά Ὁ ἄκοπος ἀπ' τὸν οὐρανὸ
Πέρασε μέσα μου Ἔγινε
αὐτὸς ποὺ εἶμαι

Ἡ ὥρα τρεῖς τῆς νύχτας

λάλησε μακριά πάνω ἀπ' τὰ παραπήγματα

ὁ πρῶτος πετεινός

Εἶδα γιὰ μιὰ στιγμή τοὺς Ὀρθίους Κίονες τῆ Μετόπη μὲ Ζῶα Δυνατὰ

καὶ Ἀνθρώπους φέρνοντας Θεογνωσία

Πῆρε ὄψη ὁ Ἥλιος Ὁ Ἀρχάγγελος ὁ ἀεὶ δεξιὰ μου

ΑΥΤΟΣ ἐγὼ λοιπὸν

καὶ ὁ κόσμος ὁ μικρός, ὁ μέγας!

Τ Α Π Α Θ Η

Α'

Ισοι ἐγὼ λοιπόν,
 ὁ πλασμένος γιὰ τίς μικρὲς Κόρες καὶ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου·
 ὁ ἔραστής τοῦ σκιρτήματος τῶν ζαρχαδιῶν
 καὶ μύστης τῶν φύλλων τῆς ἐλιάς·
 ὁ ἠλιοπότης καὶ ἀκριδοκτόνος.
 Ἴδου ἐγὼ καταντικρὺ
 τοῦ μελανοῦ φορέματος τῶν ἀποφασισμένων
 καὶ τῆς ἄδειας τῶν ἐτῶν, ποῦ τὰ τέκνα τῆς ἀμβλωσε,
 γαστέρας, τὸ ἄγκρισμα!
 Λύνει ἀέρας τὰ στοιχεῖα καὶ βροντῆ προσβάλλει τὰ βουνά.
 Μοίρα τῶν ἀθῶων, πάλι μόνη, νά σε, στὰ Στενά!
 Στὰ Στενά τὰ χέρια μου ἀνοιῖα
 Στὰ Στενά τὰ χέρια μου ἄδειασα
 κι ἄλλα πλούτη δὲν εἶδα, κι ἄλλα πλούτη δὲν ἄκουσα
 παρὰ βρύσες κρύες νά τρέχουν
 Ρόδια ἢ Ζέφυρο ἢ Φιλιά.
 Ὁ καθεὶς καὶ τὰ ὄπλα του, εἶπα :
 Στὰ Στενά τὰ ρόδια μου θ' ἀνοιῖω
 Στὰ Στενά φρουροὺς τοὺς ζέφυρους θὰ στήσω
 τὰ φιλιὰ τὰ παλιὰ θ' ἀπολύσω ποῦ ἡ λαχτάρα μου ἄγιασε!
 Λύνει ἀέρας τὰ στοιχεῖα καὶ βροντῆ προσβάλλει τὰ βουνά.
 Μοίρα τῶν ἀθῶων, εἶσαι ἢ δική μου ἢ Μοίρα!

Β'

ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ ἔδωσαν ἑλληνική·
τὸ σπῖτι φτωχικὸ στὶς ἀμμουδιᾶς τοῦ Ὀμήρου.

Μονάχη ἔγνοια ἢ γλώσσα μου στὶς ἀμμουδιᾶς τοῦ Ὀμήρου.

Ἐκεῖ σπάρτοι καὶ πέρκες

ἀνεμόδαρτα ρήματα

ρεύματα πράσινα μὲς στὰ γαλαζία

ὅσα εἶδα στὰ σπλάχνα μου ν' ἀνάβουνε

σφουγγάρια, μέδουσες

μὲ τὰ πρῶτα λόγια τῶν Σειρήνων

ὄστρακα ρόδινα μὲ τὰ πρῶτα μαῦρα ρίγη.

Μονάχη ἔγνοια ἢ γλώσσα μου μὲ τὰ πρῶτα μαῦρα ρίγη.

Ἐκεῖ ρόδια, κυδώνια

θεοὶ μελαχρινοί, θεῖοι κι ἐξάδελφοι

τὸ λάδι ἀδειάζοντας μὲς στὰ πελώρια κιούπια·

καὶ πνοὲς ἀπὸ τῆ ρεματιὰ εὐωδιάζοντας

λυγαριὰ καὶ σχίνο

σπάρτο καὶ πιπερόριζα

μὲ τὰ πρῶτα πιπίσματα τῶν σπίνων,

ψαλμῳδιᾶς γλυκῆς μὲ τὰ πρῶτα-πρῶτα Δόξα Σοι.

Μονάχη ἔγνοια ἢ γλώσσα μου, μὲ τὰ πρῶτα-πρῶτα Δόξα Σοι!

Ἐκεῖ δάφνες καὶ βάγια

θυμιατὸ καὶ λιθάνισμα

τις πάλες ἐβλογώντας καὶ τὰ καριοφίλια.

Στὸ χῶμα τὸ στρωμένο μὲ τ' ἀμπελομάντιλα

κνίσεις, τσουγκρίσματα

καὶ Χριστὸς Ἀνέστη

μὲ τὰ πρῶτα σμπάρα τῶν Ἑλλήνων.

Ἀγάπες μυστικῆς μὲ τὰ πρῶτα λόγια τοῦ Ὕμνου.

Μονάχη ἔγνοια ἢ γλώσσα μου, μὲ τὰ πρῶτα λόγια τοῦ Ὕμνου!

ΣΤΟΝ ΠΗΛΟ τὸ στόμα ⊗ μου ἀκόμη καὶ σὲ ὀνόμαζε
 Ρόδινο νεογνὸ ⊗ σικτιῆ πρώτη δροσιά
 Κι ἀπὸ τότε σοῦ ἔπλαθε ⊗ βαθιὰ στὰ χαράματα
 Τῆ γραμμῆ τῶν χειλιῶν ⊗ καὶ τὸν καπνὸ τῆς κόμης
 Τὴν ἄρθρωση σοῦ ἔδινε ⊗ καὶ τὸ λάμδα τὸ ἔπιλον
 Τὴν ἀέρινη ἀσφαλτῆ ⊗ περπατηξιά

Κι ἀπ' τὴν ἴδια ἐκείνη ⊗ στιγμῆ μέσα μου ἀνοίγοντας
 Ἄγνωστη φυλακῆ ⊗ φαιὰ κι ἄσπρα πουλιὰ
 Στὸν αἰθέρα ἐρίζοντας ⊗ ἀνέβηκαν κι ἔνωσα
 Πῶς γιὰ σένα τὰ αἵματα ⊗ γιὰ σένα τὰ δάκρυα
 Στοὺς αἰῶνες τὸ πάλεμα ⊗ τὸ φοριχτὸ καὶ τὸ ὑπέροχο
 Ἦ σαγήνη γιὰ σένα καὶ ⊗ ἡ ὁμορφιά

Στὰ πνευστὰ τῶν δέντρων ⊗ καὶ κρούοντας ὁ πυρρίχιος
 Δόρατα καὶ σπαθιά ⊗ νὰ λὲς ἄκουσα Ἐσὸν
 Μυστικὰ προστάγματα ⊗ καὶ παρθενοβίωτα
 Μὲ τὴν ἔκλαμψη πράσινων ⊗ ἀστέρων λόγια
 Καὶ πάνω ἀπ' τὴν ἄβυσσο ⊗ αἰωρούμενη γνώρισα
 ΤΟΥ ΣΗΛΑΘΙΟΥ ΣΟΥ ΤΗΝ ΚΟΨΗ ⊗ ΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ !

Η ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΤΩΠΙΟ

ΞΗΜΕΡΩΝΟΝΤΑΣ τ' Ἁγιαννιοῦ, μὲ τὴν αὔριο τῶν Φώτων, λάβαμε τὴ διαταγὴ νὰ κινήσουμε πάλι μπροστά, γιὰ τὰ μέρη ὅπου δὲν ἔχει καθημερινὲς καὶ σκόλες. Ἔπρεπε, λέει, νὰ πιάσουμε τὶς γραμμὲς ποὺ κρατούσανε ὡς τότε οἱ Ἄρτινοί, ἀπὸ Χειμάρρα ὡς Τεπελένι. Λόγω ποὺ ἐκεῖνοι πολεμούσανε ἀπ' τὴν πρώτη μέρα, συνέχεια, κι εἶχαν μείνει σκεδὸν οἱ μισοὶ καὶ δὲν ἀντέχανε ἄλλο.

Δώδεκα μέρες κιόλας εἶχαμε μεῖς πιὸ πίσω, στὰ χωριά. Κι ἀπάνω ποὺ συνήθιζε τ' αὐτὶ μας πάλι στὰ γλυκὰ τριξίματα τῆς γῆς, καὶ δειλὰ συλλαβίζαμε τὸ γάβγισμα τοῦ σκύλου ἢ τὸν ἀχὸ τῆς μακρινῆς καμπάνας, νὰ ποὺ ἦταν ἀνάγκη, λέει, νὰ γυρίσουμε στὸ μόνο ἀχολοὶ ποὺ ξέραμε: στὸ ἀργὸ καὶ στὸ βαρὺ τῶν κανονιῶν, στὸ ξερὸ καὶ στὸ γρηγορὸ τῶν πολυβόλων.

Νύχτα πάνω στὴ νύχτα βαδίζαμε ἀσταμάτητα, ἓνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο, ἴδια τυφλοί. Μὲ κόπο ξεκολλώντας τὸ ποδάρι ἀπὸ τὴ λάσπη, ὅπου, φορὲς, ἐκαταβούλιαζε ἴσαμε τὸ γόνατο. Ἐπειδὴ τὸ πιὸ συχνὰ ψυχάλιζε στοὺς δρόμους ἔξω, καθὼς μὲς στὴν ψυχὴ μας. Καὶ τὶς λίγες φορὲς ὅπου κάναμε στάση νὰ ξεκουραστοῦμε, μήτε ποὺ ἀλλάζαμε κουβέντα, μονάχα σοβαροὶ καὶ ἀμίλητοι, φέγγοντας μ' ἓνα μικρὸ δαδί, μία-μία ἐμοιραζόμασταν τὴ σταφίδα. Ἡ φορὲς πάλι, ἀν ἦταν βολετό, λύναμε βιαστικὰ τὰ ροῦχα καὶ ξυνόμασταν μὲ λύσσα ὦρες πολλὲς, ὅσο νὰ τρέξουν τὰ αἵματα. Τὶ μᾶς εἶχε ἀνέβει ἡ ψείρα ὡς τὸ λαιμό, κι ἦταν αὐτὸ πιὸ κι ἀπ' τὴν κούραση ἀνυπόφεροτο. Τέλος, κάποτε ἀκούγότανε στὰ σκοτεινὰ ἢ σφυρίζτρα, σημάδι ὅτι κινούσαμε, καὶ πάλι σὰν τὰ ζὰ τραβούσαμε μπροστὰ νὰ κερδίσουμε δρόμο, περιχοῦ ξημερώσει καὶ μᾶς βάλουνε στόχο τ' ἀερόπλانا. Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὲν κάτεχε ἀπὸ στόχους ἢ τέτοια, κι ὅπως τό'χε συνήθειο του, στὴν ἴδια πάντοτε ὥρα ξημέρωνε τὸ φῶς.

Τότες, χωμένοι μὲς στὶς ρεματιές, γέραμε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ μέρος τὸ βαρὺ, ὅπου δὲ βγαίνουνε ὄνειρα. Καὶ τὰ πουλιὰ μᾶς θύμωναν, ποὺ δὲ δίναμε τάχα σημασία στὰ λόγια τους — ἴσως καὶ ποὺ ἀσκημίζαμε χωρὶς αἰτία τὴν πλάση. Ἄλλης λογῆς ἐμεῖς χωριάτες, μ' ἄλλω λογιῶ ξινάρια καὶ σιδερικὰ στὰ χέρια μας, ποὺ ξορκισμένα νὰ ἴναι.

Δώδεκα μέρες κιόλας, εἶχαμε μεῖς πιὸ πίσω στὰ χωριά κοιτάξει

σὲ κατρέφτη, ὦρες πολλές, τὸ γύρο τοῦ προσώπου μας. Κι ἀπάνω πού συνήθιζε ξανά τὸ μάτι μας τὰ γνώριμα παλιὰ σημάδια, καὶ δειλὰ συλλαβίζαμε τὸ χεῖλο τὸ γυμνὸ ἢ τὸ χορτάτο ἀπὸ τὸν ὕπνο μάγουλο, νὰ πού τῆ δευτέρα τῆ νύχτα σάμπως πάλι ἀλλάζαμε, τὴν τρίτη ἀκόμη πιὸ πολὺ, τὴν ὕστερη, τὴν τέταρτη, πιά φανερό, δὲν ἦμασταν οἱ ἴδιοι. Μόνε σὰ νὰ πηγαίναμε μπουλούκι ἀνάκατο, θαρροῦσες, ἀπ' ὅλες τὶς γενιὲς καὶ τὶς χρονιές, ἄλλοι τῶν τωρινῶν καιρῶν κι ἄλλοι πολλὰ παλιῶν, πού 'χαν λευκάνει ἀπ' τὰ περίσσια γένια. Καπεταναῖοι ἀγέλαστοι μὲ τὸ κεφαλοπάκι, καὶ παπάδες θερία, λοχιές τοῦ 97 ἢ τοῦ 12, μπαλ-τζίθδες βλοσυροὶ πάνου ἀπ' τὸν ὤμο σειώνοντας τὸ πελέκι, ἀπελάτες καὶ σκουταροφόροι μὲ τὸ αἶμα ἐπάνω τους ἀκόμη Βουργάρων καὶ Τουρκῶν. Ὅλοι μαζί, δίχως μιλιὰ, χρόνους ἀμέτρητους ἀγκομαχώντας πλάι-πλάι, διαβαίναμε τὶς ράχες, τὰ φαράγγια, δίχως νὰ λογαριάζουμε ἄλλο τίποτε. Γιατὶ καθὼς ὅταν βαροῦν ἀπανωτὲς ἀναποδιὲς τοὺς ἴδιους τοὺς ἀνθρώπους πάντα, συνηθᾶν ἐκεῖνοι στὸ Κακό, τέλος τοῦ ἀλλάζουν ὄνομα, τὸ λὲν Γραμμένο ἢ Μοῖρα — ἔτσι κι ἐμεῖς ἐπροχωρούσαμε ἴσια πάνου σ' αὐτὸ πού λέγαμε Κατάρρα, ὅπως θὰ λέγαμε Ἄντάρρα ἢ Σύγγεφο. Μὲ κόπο ξεκολλώντας τὸ ποδάρι ἀπὸ τὴ λάσπη ὅπου φορὲς ἐκαταβούλιαζε ἴσαμε τὸ γόνατο. Ἐπειδὴ τὸ πιὸ συχνά, ψιχάλιζε στοὺς δρόμους ἔξω καθὼς μὲς στὴν ψυχὴ μας.

Κι ὅτι ἦμασταν σιμὰ πολὺ στὰ μέρη ὅπου δὲν ἔχει καθημερινὲς καὶ σκόλες, μῆτε ἀρρώστους καὶ γερούς, μῆτε φτωχοὺς καὶ πλούσιους, τὸ καταλαβαίναμε. Γιατὶ κι ὁ βρόντος πέρα, κάτι σὰν καταιγίδα πίσω ἀπ' τὰ βουνά, δυνάμωνε ὀλοένα, τόσο πού καθαρὰ στὸ τέλος νὰ διαβάζουμε τὸ ἀργὸ καὶ τὸ βαρὺ τῶν κανονιῶν, τὸ ξερὸ καὶ τὸ γρήγορο τῶν πολυβόλων. Ὑστερα καὶ γιατί, ὀλοένα πιὸ συχνά, τύχαινε τώρα ν' ἀπαντοῦμε, ἀπ' τ' ἄλλο μέρος νὰ ὀρχονται, οἱ ἀργὲς οἱ συνοδεῖες μὲ τοὺς λαβωμένους. Ὅπου ἀπιθώνανε χάμου τὰ φορεῖα οἱ νοσοκόμοι, μὲ τὸν κόκκινο σταυρὸ στὸ περιβραχιόνιο, φτύνοντας μέσα στὶς παλάμες, καὶ τὸ μάτι τους ἄγριο γιὰ τσιγάρο. Κι ὅπου κατόπι σὰν ἀκούγαμε γιὰ πού τραβούσαμε, κουνούσαν τὸ κεφάλι, ἀρχινώντας ἱστορίες γιὰ σημεῖα καὶ τέρατα. Ὅμως ἐμεῖς τὸ μόνο πού προσέχαμε ἦταν ἐκεῖνες οἱ φωνὲς μέσα στὰ σκοτεινά, πού ἀνέβαιναν, καυτὲς ἀκόμη ἀπὸ τὴν πίσσα τοῦ βυθοῦ ἢ τὸ θειάφι. «Ὅι ὄι, μάνα μου», «ὄι ὄι, μάνα μου», καὶ κάποτε, πιὸ σπάνια, ἓνα πνιχτὸ μουσούνισμα, ἴδιο ροχαλητό, πού ἔλεγαν, ὅσοι ξέρανε, εἶναι αὐτὸς ὁ ρόγγος τοῦ θανάτου.

Ήταν φορὲς ποὺ ἐσέρνανε μαζί τους κι αἰχμαλώτους, μόλις πιασμένους λίγες ὥρες πρὶν, στὰ ξαφνικὰ γιουρούσια ποὺ κάναν τὰ περίπολα. Βρωμούσανε κρασί τὰ χνώτα τους, κι οἱ τσέπες τους γιομάτες κονσέρβα ἢ σοκολάτες. Ὅμως ἐμεῖς δὲν εἶχαμε, ὅτι κομμένα τὰ γιοφύρια πίσω μας, καὶ τὰ λίγα μουλάρια μας κι ἐκεῖνα ἀνήμπορα μέσα στὸ χιόνι καὶ στὴ γλιστράδα τῆς λασπουριάς.

Τέλος, κάποια φορὰ, φανήκανε μακριὰ οἱ καπνοὶ ποὺ ἀνέβαιναν μεριῆς-μεριῆς, κι οἱ πρῶτες στὸν ὀρίζοντα κόκκινες, λαμπερὲς φωτοβολίδες.

ΝΕΟΣ πολὺν καὶ γνώρισα * τῶν ἑκατὸ χρονῶ φωνές
 "Ὅχι τοῦ δάσους μία στιγμή * στὰ στέγνα ὁ πεύκινος τριγμός
Μόνο τοῦ σκύλου ποὺ ἀλυχτᾶ * στὰ βουνὰ τ' ἀνδροβάδιστα
Τῶν χαμηλῶν σπιτιῶν καπνοὶ * καὶ κείνων ποὺ ψυχορραγοῦν
 Ἡ ἀνομολόγητη ματιὰ * τοῦ κόσμου τοῦ ἄλλου ἢ ταραχῆ

"Ὅχι ποὺ ἀργοῦν στὸν ἄνεμο * τῶν πελαργῶν μικρὸς κρωξιές
 Πέφτει ἢ γαλήνη σὰ βροχῆ * καὶ γρούζουν τὰ κηπευτικά
Μόνο τοῦ ζώου ποὺ σπαρταρᾶ * τὰ πνιχτὰ κι ἀσυλλάβιστα
 Τῆς Παναγίας δύο φορὲς * ὁ μαῦρος γύρος τῶν ματιῶν
 Στὴν πεδιάδα τῆς ταφῆς * καὶ στὴν ποδιὰ τῶν γυναικῶν

Μόνο τῆς θύρας χτύπημα * κι ὅταν ἀνοίξεις πιὰ κανεὶς
 Μήτε σημάδι κὰν χειροῦ * στὴ λίγη πάχνη τῶν μαλλιῶν
Χρόνους πολλοὺς κι ἂν καρτερῶ * γαληνεμὸ δὲν ἔλαβα
 Στῶν ἀδερφῶν τὴ μοιρασιὰ * μοῦ δόθη ὁ κλῆρος ὁ λειψός
 Ἡ πετροκόλλητη σαγὴ * καὶ τὸ ζακόνι τῶν φιδιῶν

Τον πλοῖτο δὲν ἔδωκες ποτὲ σὲ μένα
 τὸν ὀλοένα ἐρημούμενο ἀπὸ τὶς φυλὲς τῶν Ἠπειρῶν
 καὶ ἀπ' αὐτὲς πάλι ἀλαζονικά, ὀλοένα, δοξαζόμενο!
 Ἐλαβε τὸν Βότρου ὁ Βορρᾶς
 καὶ τὸν Στάχου ὁ Νότος
 τῆ φορὰ τοῦ ἀνέμου ἐξαγοράζοντας
 καὶ τῶν δέντρων τὸν κάματο δύο καὶ τρεῖς φορές
 ἀνόσια ἐξαργυρώνοντας.
 Ἄλλο ἐγώ,
 πάρεξ τὸ θυμάρι στήν καρφίδα τοῦ ἥλιου δὲν ἐγνώρισα
 καὶ πάρεξ
 τῆ σταγόνα τοῦ νεροῦ στ' ἄκοπα γένια μου δὲν ἔνωσα
 μὰ τραχὺ τὸ μάγουλο ἔθεσα στὸ τραχύτερο τῆς πέτρας
 αἰῶνες κι αἰῶνες.
 Ἐκοιμήθηκα πάνω στήν ἔγνοια τῆς αὐριανῆς ἡμέρας
 ὅπως ὁ στρατιώτης ἐπάνω στὸ τουφέκι του.
 Καὶ τὰ ἔλεη τῆς νύχτας ἐρεύνησα
 ὅπως ὁ ἀσκητῆς τὸ Θεό του.
 Ἀπὸ τὸν ἰδρώτα μου ἔδεσαν διαμάντι
 καὶ στὰ κρυφὰ μοῦ ἀντικαταστήσανε
 τὴν παρθένα τοῦ βλέμματος.
 Ἐζυγίσανε τὴ χαρὰ μου καὶ τὴ βρήκανε, λέει, μικρὴ
 καὶ τὴν πατήσανε χάμου σὰν ἔντομο.
 Τὴ χαρὰ μου χάμου πατήσανε καὶ στήν πέτρα μέσα τὴν κλείσανε
 καὶ στερνὰ τὴν πέτρα μοῦ ἀφήσανε,
 τρομερὴ ζωγραφιὰ μου.
 Μὲ πελέκι βαρὺ τὴ χτυποῦν, μὲ σκαρπέλο σκληρὸ τὴν τρυποῦν,
 μὲ καλέμι πικρὸ τὴ χαραζοῦν, τὴν πέτρα μου.
 Κι ὅσο τρώει τὴν ὕλη ὁ καιρός, τόσο βγαίνει πιὸ καθαρὸς
 ὁ χρῆσμός ἀπ' τὴν ὄψη μου:

ΤΗΝ ΟΡΓΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΝΑ ΦΟΒΑΣΤΕ
 ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΡΑΧΩΝ Τ' ΑΓΓΑΜΑΤΑ!

ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΜΟΥ ἄθροισα καὶ δὲ σὲ βρήκα
 πουθενά, ποτέ, νὰ μοῦ κρατεῖς τὸ χέρι
 στὴ βοή τῶν γκρεμῶν καὶ στῶν ἄστρων τὸν κυκεῶνα μου!
 Πήραν ἄλλοι τὴ Γνώση καὶ ἄλλοι τὴν Ἴσχυ
 τὸ σκοτάδι μὲ κόπο χαράζοντας
 καὶ μικρὲς προσωπίδες, τὴ χαρὰ καὶ τὴ θλίψη,
 στὴ φθαρμένη τὴν ὕψη ἀρμόζοντας.
 Μόνος, ὄχι ἐγώ, προσωπίδες δὲν ἄρμωσα,
 τὴ χαρὰ καὶ τὴ θλίψη πίσω μου ἔριξα,
 γενναϊόδωρα πίσω μου ἔριξα
 τὴν Ἴσχυ καὶ τὴ Γνώση.
 Τίς ἡμέρες μου ἄθροισα κι ἔμεινα μόνος.
 Εἶπαν ἄλλοι: γιατί; κι αὐτὸς νὰ κατοικήσει
 τὸ σπιτί μὲ τίς γλάστρες καὶ τὴ λευκὴ μνηστή.
 Ἄλογα τὰ πυρρὰ καὶ τὰ μαῦρα μοῦ ἀναφαν
 γινάτι γι' ἄλλες, πιὸ λευκὲς Ἑλένες!
 Γι' ἄλλη, πιὸ μουσικὴν ἀντρέϊα λαχτάρησα
 κι ἀπὸ κεῖ ποῦ μὲ μπόδισαν, ὁ ἀόρατος, κάλπασα
 στοὺς ἀγροὺς τίς βροχὲς νὰ γυρίσω
 καὶ τὸ αἶμα πίσω νὰ πάρω τῶν νεκρῶν μου τῶν ἄθαφτων!
 Εἶπαν ἄλλοι: γιατί; κι ἐκεῖνος νὰ γνωρίσει
 κι ἐκεῖνος τὴ ζωὴ μέσα στὰ μάτια τοῦ ἄλλου.
 Ἄλλου μάτια δὲν εἶδα, δὲν ἀντίκρισα
 παρὰ δάκρυα μέσα στὸ Κενὸ ποῦ ἀγκάλιαζα
 παρὰ μπόρες μέσα στὴ γαλήνη ποῦ ἄντεχα.
 Τίς ἡμέρες μου ἄθροισα καὶ δὲ σὲ βρήκα
 καὶ τὰ ὄπλα ζώστηκα καὶ μόνος βγήκα
 στὴ βοή τῶν γκρεμῶν καὶ στῶν ἄστρων τὸν κυκεῶνα μου!

ΜΟΝΟΣ κυβέρησα * τὴ θλίψη μου
 Μόνος ἀποίκησα * τὸν ἐγκαταλειμμένο Μάιο
 Μόνος ἐκόλπωσα * τὶς εὐωδιές
 Ἐπάνω στὸν ἀγρὸ * μὲ τὶς ἀλκυονίδες
 Τάισα τὰ λουλούδια κίτρινο * βουκόλισσα τοὺς λόφους
 Ἐπυροβόλησα τὴν ἐρημιὰ * μὲ κόκκινο!
 Εἶπα: δὲ θά'ναι ἡ μαχαιριὰ * βαθυτέρα ἀπὸ τὴν κραυγὴ
 Καὶ εἶπα: δὲ θά'ναι τὸ Ἄδικο * τιμιότερο ἀπ' τὸ αἷμα!
 Τὸ χέρι τῶν σεισμῶν * τὸ χέρι τῶν λιμῶν
 Τὸ χέρι τῶν ἐχτρῶν * τὸ χέρι τῶν δικῶν
 Μου, ἐφρένιασαν ἐχάλασαν * ἐρήμαξαν ἀφάνισαν
 Μία καὶ δύο * καὶ τρεῖς φορές
 Προδόθηκα κι ἀπόμεινα * στὸν κάμπο μόνος
 Πάρθηκα καὶ πατήθηκα * σὰν κάστρο μόνος
 Τὸ μήνυμα πὸν σήκωνα * τ' ἄντεξα μόνος!

 Μόνος ἀπέλιψα * τὸ θάνατο
 Μόνος ἐδάγκωσα * μὲς στὸν Καιρὸ μὲ δόντια πέτρινα
 Μόνος ἐκίνησα * γιὰ τὸ μακρὸ
 Ταξίδι σὰν τῆς σάλ * πιγγας μὲς στοὺς αἰθέρες!
 Ἦταν στὴ δύναμή μου ἡ Νέμεση * τὸ ἀτσάλι κι ἡ ἀτιμία
 Νὰ προχωρήσω μὲ τὸν κορνιαχτὸ * καὶ τ' ἄρματα
 Εἶπα: μὲ μόνο τὸ σπαθὶ * τοῦ κρῦου νεροῦ θὰ παραβγῶ
 Καὶ εἶπα: μὲ μόνο τὸ Ἄσπιλο * τοῦ νοῦ μου θὰ χτυπήσω!
 Στὸ πείσμα τῶν σεισμῶν * στὸ πείσμα τῶν λιμῶν
 Στὸ πείσμα τῶν ἐχτρῶν * στὸ πείσμα τῶν δικῶν
 Μου, ἀνάντισα κρατήθηκα * ψυχώθηκα κραταιώθηκα
 Μία καὶ δύο * καὶ τρεῖς φορές
 Θεμέλιωσα τὰ σπίτια μου * στὴ μνήμη μόνος
 Πῆρα καὶ στεφανώθηκα * τὴν ἄλω μόνος
 Τὸ σῆμα πὸν εὐαγγέλισα * τὸ ἄδρα μόνος!

Ο Ι Η Μ Ι Ο Ν Η Γ Ο Ι

ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΕΚΕΙΝΕΣ ἔφτασαν ἐπιτέλους ὕστερα ἀπὸ τρεῖς σωστὲς ἑβδομάδες οἱ πρῶτοι στὰ μέρη μας ἡμιονηγοί. Καὶ ἔλεγαν πολλὰ γιὰ τὶς πολιτεῖες πὺν διάβηκαν, Δέλβινο, Ἄγιοι Σαράντα, Κορυτσά. Καὶ ξεφόρτωναν τὴ ρέγγα καὶ τὸ χαλβὰ κοιτάζοντας νὰ ξετελέψουν μιὰ ὥρα ἀρχύτερα καὶ νὰ φύγουνε. Ὅτι δὲν ἦταν συνηθισμένοι καὶ τοὺς ἐτρόμαζε τὸ βρόντισμα στὰ βουνὰ καὶ τὸ μαῦρο γένι στὴ φαγωμένη τὴν ὄψη μας.

Καὶ συνέβηκε τότες ἕνας ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἔχει μαζί του κάτι παλιὲς ἐφημερίδες. Καὶ διαβάζαμε ὅλοι ἀπορημένοι, μ' ὄλο πὺν τό ἔχαμε κιόλας ἀκουστά, πῶς ἐπανηγύριζαν στὴν πρωτεύουσα καὶ πῶς ὁ κόσμος ἐσήκωνε, λέει, ψηλὰ στὰ χέρια τοὺς φαντάρους πὺν γυρίζανε μὲ ἄδειες ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Πρέβεζας καὶ τῆς Ἄρτας. Καὶ σημαίνανε ὅλη μέρα οἱ καμπάνες, καὶ τὸ βράδυ στὰ θέατρα λέγανε τραγούδια καὶ παριστάνανε στὴ σκηνὴ τὴ ζωὴ μας γιὰ νὰ χειροκοτᾶ ὁ κοσμάκης.

Βαρειὰ σιωπὴ ἔπεσε ἀνάμεσὸ μας, ἐπειδὴ κι ἡ ψυχὴ μας εἶχε μῆνες τώρα μέσα στὶς ἐρημιὲς ἀγριέψει, καί, χωρὶς νὰ τὸ λέμε, πολὺ λογαριάζαμε τὰ χρόνια μας. Μάλιστα μιὰ στιγμὴ δάκρυσε ὁ λοχίας ὁ Ζώης κι ἔκανε πέρα τὰ χαρτιὰ μὲ τὶς εἴδησες τοῦ κόσμου, ἀνοίγοντας τὰ πέντε δάχτυλα καταπάνω τους. Καὶ οἱ ἄλλοι ἐμεῖς δὲ λέγαμε τίποτε, μονάχα μὲ τὰ μάτια τοῦ δείχναμε κάτι σὰν εὐγνωμοσύνη.

Τότε ὁ Λευτέρης, πὺν τύλιγε παρέκει τσιγάρο, καρτερικά, σὰ νὰ ἔχει πάρει ἀπάνω του τὴν ἀνημπόρια ὀλάκερης τῆς Οἰκουμένης, γύρισε καὶ «Λοχία» εἶπε «τί βαρυγομαῖς; Αὐτοὶ πὺν ἔναι ταγμένοι γιὰ τὴ ρέγγα καὶ τὸ χαλβὰ, σ' αὐτὰ πάντοτε θὰ ξαναγυρίζουν. Καὶ οἱ ἄλλοι στὰ δεφτέρια τους πὺν δὲν ἔχουνε τελειωμό, καὶ οἱ ἄλλοι στὰ κρεβάτια τους τὰ μαλακὰ πὺν τὰ στρώνουν μὰ δὲν τὰ ὀρίζουν. Ἄλλὰ κάτεχε ὅτι μονάχα κεῖνος πὺν παλεύει τὸ σκοτάδι μέσα του θὰ ἔχει μεθαύριο μερτικὸ δικό του στὸν ἥλιο» Καὶ ὁ Ζώης: «Τί λοιπόν, θαρρεῖς ὅτι δὲν ἔχω κι ἐγὼ γυναίκα καὶ χωράφια καὶ βάσανα τῆς καρδιάς πὺν κάθομαι καὶ φυλάγω δωνὰ στὶς ἐξορίες;» Τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Λευτέρης: «Αὐτὰ πὺν δὲν ἀγαπᾶ κανεῖς, αὐτὰ, λοχία μου, νὰ φοβᾶται, τὶ τὰ ἔχει ἀπὸ τὰ πρὶν χαμένα κι ἄς τὰ σφίγγει ὅσο θέλει ἀπάνω του. Ἄλλὰ τὰ πράγματα τῆς καρδιάς τρόπος δὲν εἶναι νὰ χαθοῦν, ἔννοια

σου, και γι' αὐτὰ οἱ ἐξορίες δουλεύουν. Ἄργα- γρήγορα κείνοι πού εἶναι γὰν τὰ βροῦν, θὰν τὰ βροῦν». Πάλι ρώτησε ὁ λοχίας ὁ Ζώης: «Καὶ ποιὸς λὲς τάχα τοῦ λόγου σου ὅτι θὰν τὰ βρεῖ;» Τότε ὁ Λευτέρης, ἀργά, δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο: «Ἐσὺ κι ἐγὼ κι ὅ,τι ἄλλο δείξει, ἀδερφέ μου, ἢ ὥρα ἐτούτη πὺν μᾶς ἀκούει.»

Καὶ εὐθὺς ἀκούστηκε στὸν ἄερα ἢ σκοτεινὴ σφουριγματιὰ τῆς ὀβίδας πὺν ἔφτανε. Καὶ πέρασε ὅλοι καταγῆς μπρούμυτα, πάνω στὶς σκάρες, ὅτι γνωρίζαμε ἀπόξω πὰ τὰ σημάδια τοῦ Ἀόρατου, καὶ μὲ τ' αὐτὶ μας ὀρίζαμε ἀπὸ πρὶν τὸ μέρος ὅπου θὰ ἴσμιγε ἢ φωτιὰ τὸ χῶμα ν' ἀνοίξει καὶ νὰ χυθεῖ. Καὶ δὲν ἐπείραξε ἢ φωτιὰ κανέναν. Κάτι μουλάρια μονάχα σηκώθηκαν στὰ πισινὰ τους ποδάρια καὶ ἄλλα ταράχτηκαν καὶ σκόρπισαν. Καὶ μέσα στὴν κάπνα πὺν κατακάθιζε θωροῦσες νὰ τρέχουνε πίσω τους χειρονομώντας οἱ ἄνθρωποι πὺν τὰ ἔχανε φέρει μὲ κόπους ἴσαμε κεῖ. Καὶ τὰ πρόσωπά τους χλωμά, καὶ ξεφύρωναν τὴ ρέγγα καὶ τὸ χαλβὰ κοιτάζοντας νὰ ξετελέψουν μιὰ ὥρα ἀρχύτερα καὶ νὰ φύγουνε, ὅτι δὲν ἦτανε μαθημένοι καὶ τοὺς ἐτρόμαξε τὸ βρόντισμα στὰ βουνὰ καὶ τὸ μαῦρο γένι στὴ φαγωμένη τὴν ὄψη μας

ΕΝΑ τὸ χελιδόνι * κι ἡ ἼΑνοιξη ἀκριβή
 Γιὰ νὰ γυρίσει ὁ ἥλιος * θέλει δουλειὰ πολλή
 Θέλει νεκροὶ χιλιάδες * νὰ ἴναι στοὺς Τροχοὺς
 Θέλει κι οἱ ζωντανοὶ * νὰ δίνουν τὸ αἷμα τους.

Θέ μου Πρωτομάστορα * μ' ἔχτισες μέσα στὰ βουνὰ
 Θέ μου Πρωτομάστορα * μ' ἔκλεισες μέσ στὴ θάλασσα!

Πάρθηκεν ἀπὸ Μάγους * τὸ σῶμα τοῦ Μαγιοῦ
 Τὸ ἴχοννε θάψει σ' ἓνα * μνημα τοῦ πέλαγου
 Σ' ἓνα βαθὺ πηγάδι * τὸ ἴχοννε κλειστὸ
 Μύρισε τὸ σκοτά * δι κι ὅλη ἡ ἼΑβυσσο.

Θέ μου Πρωτομάστορα * μέσα σὶς πασχαλιές καὶ Σὺ
 Θέ μου Πρωτομάστορα * μύρισες τὴν ἼΑνάσταση!

Σάλεψε σὰν τὸ σπέρμα * σὲ μήτρα σκοτεινὴ
 Τὸ φοβερὸ τῆς μνήμης * ἔντομο μέσ στὴ γῆ
 Κι ὅπως δαγκώνει ἀράχνη * δάγκωσε τὸ φῶς
 ἼΕλαμψαν οἱ γιαλοὶ * κι ὅλο τὸ πέλαγος.

Θέ μου Πρωτομάστορα * μ' ἔζωσες τίς ἀκρογιαλιές
 Θέ μου Πρωτομάστορα * στὰ βουνὰ μὲ θεμέλιωσες!

ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΜΟΥ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ
καὶ τὰ βουνὰ σηκώνουν οἱ λαοὶ στὸν ὤμο τους
καὶ πάνω τους ἡ μνήμη καίει
ἄκαυτη βάτος.

Μνήμη τοῦ λαοῦ μου σὲ λένε Πίνδο καὶ σὲ λένε ἼΑθω.
Ταράζεται ὁ καιρὸς

κι ἀπ' τὰ πόδια τὶς μέρες κρεμάζει
ἀδειάζοντας μὲ πάταγο τὰ ὀστά τῶν ταπεινωμένων.

Ποιοί, πῶς, πότε ἀνέβηκαν τὴν ἄβυσσο;
Ποιές, ποιῶν, πόσων οἱ στρατιές;

Τ' οὐρανοῦ τὸ πρόσωπο γυρίζει κι οἱ ἐχθροὶ μου ἔφυγαν μακριά.
Μνήμη τοῦ λαοῦ μου σὲ λένε Πίνδο καὶ σὲ λένε ἼΑθω.

Ἐσὸ μόνη ἀπ' τὴ φτέρνα τὸν ἄντρα γνωρίζεις
Ἐσὸ μόνη ἀπ' τὴν κόψη τῆς πέτρας μιλάς.

Ἐσὸ τὴν ὄψη τῶν ἀγίων δέξυνεις
κι ἐσὸ στοῦ νεροῦ τῶν αἰώνων τὴν ἄκρη σύρεις
πασχαλιὰν ἀναστάσιμη!

Ἀγγίζεις τὸ νοῦ μου καὶ πονεῖ τὸ βρέφος τῆς Ἄνοιξης!

Τιμωρεῖς τὸ χέρι μου καὶ στὰ σκότη λευκαίνεται!

Πάντα πάντα περνᾶς τὴ φωτιά γιὰ νὰ φτάσεις τὴ λάμψη.

Πάντα πάντα τὴ λάμψη περνᾶς
γιὰ νὰ φτάσεις ψηλὰ τὰ βουνὰ τὰ χιονόδοξα.

Ὅμως τί τὰ βουνὰ; Ποιὸς καὶ τί στὰ βουνὰ;

Τὰ θεμέλιά μου στὰ βουνὰ

καὶ τὰ βουνὰ σηκώνουν οἱ λαοὶ στὸν ὤμο τους
καὶ πάνω τους ἡ μνήμη καίει
ἄκαυτη βάτος!

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ τῶν νεφῶν καὶ τῶν κυμάτων κοιμᾶται μέσα μου!
 Στὴ θηλὴ τῆς θύελλας τὰ σκοτεινά του χεῖλη
 καὶ ἡ ψυχὴ του πάντοτε μὲ τῆς θαλάσσης τὸ λάχτισμα
 πάνω στὰ πόδια τοῦ ὄρους!
 Ξεριζώνει δρῦς καὶ δριμύς κατεβαίνει ὁ θρηϊκίος.
 Μικρὰ καράβια στοῦ κάβου τὸ γύρισμα
 ξάφνου μπατάρουν καὶ χάνονται.
 Καὶ πάλι προβαίνουν ψηλὰ μὲς στὰ νέφη
 ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ βυθοῦ.
 Στὶς ἄγκυρες ἔχουν κολλήσει τὰ φύκια
 στὰ γένια θλιμμένων ἀγίων.
 Ὠραίες ἀχτίδες γύρω στὴν ὄψη
 τὴν ἄλω τοῦ πόντου δονοῦν.
 Νηστικοὶ κατὰ κεῖ τ' ἄδεια μάτια γυρίζουν οἱ γέροντες
 Κι οἱ γυναῖκες τὴ μαύρη σκιά τους ἐπάνω
 στὸν ἄχραντο ἀσβέστη φοροῦν.
 Μαζί τους ἐγώ, τὸ χέρι κινῶ
 Ποιητὴς τῶν νεφῶν καὶ τῶν κυμάτων!
 Στὸ σεμνὸ τενεκὲ μὲ τὸ χρῶμα βουτῶ
 τὰ πινέλα μαζί τους καὶ βάφω:
 Τὰ καινούρια σκαριὰ
 τὰ χρυσὰ καὶ τὰ μαῦρα εἰκονίσματα!
 Βοηθὸς καὶ σκέπη μας Ἄη Κανάρη!
 Βοηθὸς καὶ σκέπη μας Ἄη Μισούλη!
 Βοηθὸς καὶ σκέπη μας Ἄγιὰ Μαντώ!

ΗΡΘΑΝ

ντυμένοι "φίλοι,"

ἀμέτρητες φορές οἱ ἐχθροί μου
τὸ παμπάλαιο χῶμα πατώντας.

Καὶ τὸ χῶμα δὲν ἔδесе ποτὲ μὲ τῆ φτέρνα τους.

Ἔφεραν

τὸ Σοφόν, τὸν Οἰκιστὴ καὶ τὸ Γεωμέτρη,
Βίβλους γραμμμάτων καὶ ἀριθμῶν,
τὴν πᾶσα Ὑποταγὴ καὶ Δύναμη,
τὸ παμπάλαιο φῶς ἐξουσιάζοντας.

Καὶ τὸ φῶς δὲν ἔδесе ποτὲ μὲ τῆ σκέπη τους.

Οὔτε μέλισσα κἂν δὲ γελιάστηκε τὸ χρυσοῦν ἄρχινίσι παιχνιδι·
οὔτε ζέφυρος κἂν, τίς λευκὲς νὰ φουσκῶσει ποδιές.

Ἔστησαν καὶ θεμελίωσαν

στὶς κορφές, στὶς κοιλάδες, στὰ πόρτα
πύργους κραταιοὺς καὶ ἐπαύλεις
ξύλα καὶ ἄλλα πλεούμενα,
τοὺς Νόμους, τοὺς θεσπίζοντας τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα,
στὸ παμπάλαιο μέτρο ἐφαρμόζοντας.

Καὶ τὸ μέτρο δὲν ἔδесе ποτὲ μὲ τῆ σκέψη τους.

Οὔτε κἂν ἓνα χάρι θεοῦ στὴν ψυχὴ τους σημάδι δὲν ἔφησε·
οὔτε κἂν ἓνα βλέμμα ξωθιάς τῆ μιλιὰ τους δὲν εἶπε νὰ πάρει.

Ἔφτασαν

ντυμένοι "φίλοι,"

ἀμέτρητες φορές οἱ ἐχθροί μου,
τὰ παμπάλαια δῶρα προσφέροντας.

Καὶ τὰ δῶρα τους ἄλλα δὲν ἦτανε
παρὰ μόνο σίδηρο καὶ φωτιά.

Στ' ἀνοιχτὰ πὸν καρτέραγαν δάχτυλα
μόνον ὕπλα καὶ σίδηρο καὶ φωτιά.

Μόνον ὕπλα καὶ σίδηρο καὶ φωτιά.

Η'

ΗΡΘΑΝ

μέ τὰ χρυσά σειρήνια
τὰ πετεινά τοῦ Βορρά καί τῆς Ἀνατολῆς τὰ θηρία!
Καί τῆ σάρκα μου στά δύο μοιράζοντας
καί στερνά στό συκώτι μου ἐπάνω ἐρίζοντας
ἔφυγαν.

“Γι’ αὐτούς, εἶπαν, ὁ καπνός τῆς θυσίας,
καί γιά μᾶς τῆς φήμης ὁ καπνός,
ἀμήν.”

Καί τὴν ἠχώ σταλμένη ἀπὸ τὰ περασμένα
ὅλοι ἀκούσαμε καί γνωρίσαμε.

Τὴν ἠχώ γνωρίσαμε καί ξανά
μέ στεγνὴ φωνὴ τραγουδήσαμε :

Γιὰ μᾶς, γιά μᾶς τὸ ματωμένο σίδερο
κι ἡ τριπλὰ ἐργασμένη προδοσία.

Γιὰ μᾶς ἡ ἀγῆ στό γάλκωμα
καί τὰ δόντια τὰ σφιγμένα ὡς τὴν ὥρα τὴν ὕστερη
ὁ δόλος καί τ’ ἀόρατο γάγγαμο.

Γιὰ μᾶς τὸ σύρσιμο στή γῆς
ὁ κρυφὸς ὄρκος μές στά σκοτεινά
τῶν ματιῶν ἡ ἀπονία
κι ἡ ποτὲ καμιά, καμιά ποτὲ Ἀνταπόδοση.
Ἄδελφοί μᾶς ἐγέλασαν!

“Γι’ αὐτούς, εἶπαν, ὁ καπνός τῆς θυσίας,
καί γιά μᾶς τῆς φήμης ὁ καπνός,
ἀμήν.”

Ἄλλὰ σὺ μές στό χέρι μας τὸ λόγνο τοῦ ἄστρου
μέ τὸ λόγο σου ἔναφες, τοῦ ἀθώου στόμα
θύρα τῆς Παράδεισος!

Τὴν ἰσχὸ τοῦ καπνοῦ στό μέλλον βλέπουμε
τῆς πνοῆς σου παίγνιο
καί τὸ κράτος καί τὴ βασιλεία του!

Με τὸ λύχνο τοῦ ἄστρου * στοὺς οὐρανοὺς ἐβγῆκα
 Στὸ ἀγιάζι τῶν λειμώνων * στὴ μόνη ἀκτὴ τοῦ κόσμου
 Ποῦ νὰ βρῶ τὴν ψυχὴ μου * τὸ τετράφυλλο δάκρυ!

Αυπημένες μυρσίνες * ἀσημωμένες ὕπνο
 Μοῦ ράντισαν τὴν ὄψη * Φυσῶ καὶ μόνος πάω
 Ποῦ νὰ βρῶ τὴ ψυχὴ μου * τὸ τετράφυλλο δάκρυ!

Ὅδηγέ τῶν ἀκτίων * καὶ τῶν κοιτώνων Μάγε
 Ἄγούρη ποῦ γνωρίζεις * τὸ μέλλον μίλησέ μου
 Ποῦ νὰ βρῶ τὴν ψυχὴ μου * τὸ τετράφυλλο δάκρυ!

Τὰ κορίτσια μου πένθος * γιὰ τοὺς αἰῶνες ἔχουν
 Ἦ ἀγόρια μου τουφέκια * κρατοῦν καὶ δὲν κατέχουν
 Ποῦ νὰ βρῶ τὴν ψυχὴ μου * τὸ τετράφυλλο δάκρυ!

Ἐκατόγχειρες νύχτες * μὲς στὸ στερέωμα ὄλο
 Τὰ σπλάχνα μου ἀναδεύουν * Αὐτὸς ὁ πόνος καίει
 Ποῦ νὰ βρῶ τὴν ψυχὴ μου * τὸ τετράφυλλο δάκρυ!

Με τὸ λύχνο τοῦ ἄστρου * στοὺς οὐρανοὺς γυρίζω
 Στὸ ἀγιάζι τῶν λειμώνων * στὴ μόνη ἀκτὴ τοῦ κόσμου
 Ποῦ νὰ βρῶ τὴν ψυχὴ μου * τὸ τετράφυλλο δάκρυ!

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΞΟΔΟΣ

ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ἐκεῖνες ἔκαναν σύναξη μυστική τὰ παιδιὰ καὶ λάβανε τὴν ἀπόφαση, ἐπειδὴ τὰ κακὰ μαντάτα πλήθαιναν στὴν πρωτεύουσα, νὰ βγοῦν ἔξω σὲ δρόμους καὶ σὲ πλατεῖες μὲ τὸ μόνο πράγμα πού τοὺς εἶχε ἀπομείνει: μιὰ παλάμη τόπο κάτω ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ πουκάμισο, μὲ τὶς μαῦρες τρίχες καὶ τὸ σταυρουδάκι τοῦ ἡλίου. Ὅπου εἶχε κράτος κι ἐξουσία ἡ Ἄνοιξη.

Καὶ ἐπειδὴ σίμωνε ἡ μέρα πού τὸ Γένος εἶχε συνήθιο νὰ γιορτάζει τὸν ἄλλο Σηκωμό, τὴ μέρα πάλι ἐκεῖνη ὄρισανε γιὰ τὴν Ἔξοδο. Καὶ νωρὶς ἐβγήκανε καταμπροστὰ στὸν ἥλιο, μὲ πάνου ὡς κάτου ἀπλωμένη τὴν ἀφοβία σὰ σημαῖα, οἱ νέοι μὲ τὰ πρησμένα πόδια πού τοὺς ἔλεγαν ἀλητες. Καὶ ἀκολουθούσανε ἄντρες πολλοί, καὶ γυναῖκες, καὶ λαβωμένοι μὲ τὸν ἐπίδεσμο καὶ τὰ δεκανίκια. Ὅπου ἔβλεπες ἄξαφνα στὴν ὄψη τοὺς τόσες χαρακιές, πού ἄλεγε εἶχανε περάσει μέρους πολλὰ μέσα σὲ λίγην ὥρα.

Τέτοιας λογῆς ἀποκοιτίες, ὥστόσο, μαθαίνοντες οἱ Ἄλλοι, σφόδρα ταράχθηκαν. Καὶ φορὲς τρεῖς μὲ τὸ μάτι ἀναμετρώντας τὸ ἔχει τους, λάβανε τὴν ἀπόφαση νὰ βγοῦν ἔξω σὲ δρόμους καὶ σὲ πλατεῖες, μὲ τὸ μόνο πράγμα πού τοὺς εἶχε ἀπομείνει: μία πήχη φωτιά κάτω ἀπ' τὰ σίδερα, μὲ τὶς μαῦρες κάνες καὶ τὰ δόντια τοῦ ἡλίου. Ὅπου μῆτε κλώνος μῆτε ἀνθός, δάκρυο ποτὲ δὲν ἔβγαλαν. Καὶ χτυπούσανε ὅπου νὰ ναι, σφαλώντας τὰ βλέφαρα μὲ ἀπόγνωση. Καὶ ἡ Ἄνοιξη ὀλοένα τοὺς κυρίευε. Σὰ νὰ μὴν ἦτανε ἄλλος δρόμος πάνω σ' ὀλάκερη τὴ γῆ, γιὰ νὰ περάσει ἡ Ἄνοιξη παρὰ μονάχα αὐτός, καὶ νὰ τὸν εἶχαν πάρει ἀμίλητοι, κοιτάζοντας πολὺ μακριά, πέρ' ἀπ' τὴν ἄκρη τῆς ἀπελπισιάς, τὴ Γαλήνη πού ἔμελλαν νὰ γίνουν, οἱ νέοι μὲ τὰ πρησμένα πόδια πού τοὺς ἔλεγαν ἀλητες, καὶ οἱ ἄντρες, καὶ οἱ γυναῖκες, καὶ οἱ λαβωμένοι μὲ τὸν ἐπίδεσμο καὶ τὰ δεκανίκια.

Καὶ περάσανε μέρους πολλὰ μέσα σὲ λίγην ὥρα. Καὶ θερίσανε πλῆθος τὰ θηρία, καὶ ἄλλους ἐμάζωξαν. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐστήσανε στὸν τοῖχο τριάντα.

ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ἤλιε νοητὲ ☩ καὶ μυρσίνη σὺ δοξαστική
 μή παρακαλῶ σας μὴ ☩ λησμονᾶτε τὴ χώρα μου!

Ἄετόμορφα ἔχει τὰ ψηλὰ βουνὰ ☩ στὰ ἠφραίστεια κλήματα σειρὰ
 καὶ τὰ σπύτια πιὸ λευκὰ ☩ στοῦ γλαυκοῦ τὸ γειτόνεμα!

Τῆς Ἀσίας ἂν ἀγγίζει ἀπὸ τὴ μιὰ ☩ τῆς Εὐρώπης λίγο ἂν ἀκουμπᾶ
 στὸν αἰθέρα στέκει νά ☩ καὶ σιῆ θάλασσα μόνη τῆς!

Καὶ δὲν εἶναι μῆτε ξένου λογισμὸς ☩ καὶ δικοῦ τῆς μῆτε ἀγάπη μιὰ
 μόνο πένθος ἄχ παντοῦ ☩ καὶ τὸ φῶς ἀνελέητο!

Τὰ πικρά μου χέρια μὲ τὸν Κεραυνὸ ☩ τὰ γυρίζω πίσω ἀπ' τὸν Καιρὸ
 τοὺς παλιούς φίλους καλῶ ☩ μὲ φοβέρες καὶ μ' αἵματα!

Μά' χουν ὅλα τὰ αἵματα ξαντιμεθεῖ ☩ κι οἱ φοβέρες ἄχ λατομηθεῖ
 καὶ στὸν ἕναν ὁ ἄλλος μπαί ☩ νουν ἐναντίον οἱ ἄνεμοι!

Τῆς Δικαιοσύνης ἤλιε νοητὲ ☩ καὶ μυρσίνη σὺ δοξαστική
 μή παρακαλῶ σας μὴ ☩ λησμονᾶτε τὴ χώρα μου!

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ

ὁ πάντοτε ἀφανὴς δικός μας Ἰούδας!

Θύρες ἑπτὰ τὸν καλύπτουνε

καὶ στρατιᾶς ἑπτὰ παχύνονται στὴ διακονία του.

Μηχανὲς ἀέρος τὸν ἀπάγουνε

καὶ βαρὸν ἀπὸ γούνα καὶ ταρταρούγα,

στὰ Ἑλύσια μέσα καὶ στοὺς Λευκοὺς Οἴχους τὸν ἀποθέτουνε.

Καὶ γλώσσα καμιά δὲν ἔχει, ἐπειδὴ ὅλες δικές του—

Καὶ γυναίκα καμιά, ἐπειδὴ ὅλες δικές του—

ὁ Παντοδύναμος!

Θαυμάζουν οἱ ἀφελεῖς

καὶ σιμά στὴ λάμψη τοῦ κρυστάλλου χαμογελοῦν οἱ μαυροφροναμένω,

καὶ σκιρτοῦν τῶν ἀντρῶν τοῦ Λυκαβητοῦ

οἱ ἡμίγυμνες τίγρισες!

Ἄλλὰ πόρος κανεὶς γιὰ νὰ περάσει ὁ ἥλιος τὴ φήμη του στὸ μέλλον,

Καὶ ἡμέρα Κρίσεως καμιά, ἐπειδὴ

ἐμεῖς ἀδελφοί, ἐμεῖς ἡ μέρα τῆς Κρίσεως

καὶ δικό μας τὸ χέρι ποὺ θ' ἀποθεωθεῖ—

καταπρόσωπο ρίχνοντας τὰ ἀργύρια!

ΚΑΤΑΠΡΟΣΩΠΟ ΜΟΥ ἔχλευάσαν οἱ νέοι Ἀλεξανδρεῖς:
 ἰδέστε, εἶπαν, ὁ ἀφελῆς περιηγητῆς τοῦ αἰῶνος!

Ὁ ἀναίσθητος
 ποῦ ὅταν ὄλοι ἐμεις θρηνοῦμε αὐτὸς ἀγαλλιά
 καὶ ὅταν ὄλοι πάλι ἀγαλλιοῦμε
 αὐτὸς ἀνάιτια σκυθρωπάζει.

Στις κραυγές μας μπροστὰ προσπερνᾷ καὶ ἀδιαφορεῖ
 καὶ τὰ σὲ μᾶς ἀόρατα,
 μὲ τ' αὐτὶ στὴν πέτρα,
 σοβαρὸς καὶ μόνος προσέχει.

Ὁ χωρὶς φίλον κανένα
 μήτε ὀπαδό,
 ποῦ ἐμπιστεύεται μόνον τὸ σῶμα του
 καὶ τὸ μέγα μυστήριον στ' ἀγκαθόφυλλα μέσα τοῦ ἥλιου ἀναζητεῖ,
 αὐτὸς εἶναι,
 ὁ ἀπόβλητος ἀπὸ τίς ἀγορὲς τοῦ αἰῶνος!

Ἐπειδὴ νοῦ δὲν ἔχει
 κι ἀπὸ ξένα δάκρυα κέρδος δὲ βγάνει
 καὶ στὸ θάμνο ποῦ καίει τὴν ἀγωνία μας
 μοναχὰ καταδέχεται νὰ οὔρει.

Ὁ ἀντίχριστος καὶ ἀνάλητος δαιμονιστῆς τοῦ αἰῶνος!
 Ποῦ ὅταν ὄλοι ἐμεις πενθοῦμε,
 αὐτὸς ἠλιοφορεῖ.

Καὶ ὅταν ὄλοι σαρκάζουμε,
 ἰδεοφορεῖ.

Καὶ ὅταν εἰρήνη ἀγγέλλουμε,
 μαχαιροφορεῖ.

Καταπρόσωπό μου οἱ νέοι Ἀλεξανδρεῖς ἔχλευάσαν!

Αυτος αὐτὸς ὁ κόσμος ☼ ὁ ἴδιος κόσμος εἶναι
 Τῶν ἡλιων καὶ τοῦ κοινοροῦ ☼ τῆς τύρβης καὶ τοῦ ἀπόδειπνου
 Ὁ ὑφάντης τῶν ἀστερισμῶν ☼ ὁ ἀσημοῦτης τῶν βρῦων
 Στὴ χάση τοῦ θυμητικοῦ ☼ σὶδ ἔβγα τῶν δνεῖρων
 Αὐτὸς ὁ ἴδιος κόσμος ☼ αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι
 Κύμβαλο κύμβαλο ☼ καὶ μάταιο γέλιο μακρινό!

Αὐτὸς αὐτὸς ὁ κόσμος ☼ ὁ ἴδιος κόσμος εἶναι
 Ὁ σκυλεύοντας τὴν ἡδονή ☼ ὁ βιάζοντας τὶς κοῆνες
 Ὁ πάνω ἀπ' τοὺς Κατακλυσμοὺς ☼ ὁ κάτω ἀπ' τοὺς Τυφῶνες
 Ὁ γαμρός, ὁ κυφός ☼ ὁ δασύς, ὁ πυρρός
 Τὶς νύχτες μὲ τὴ σύριγγα ☼ τὶς μέρες μὲ τὴ φόρμιγγα
 Στὰ σκύρα τῶν πολιτειῶν ☼ στοὺς ἀρτεμῶνες τῶν ἀγρῶν
 Αὐτὸς ὁ πλατυκέφαλος ☼ αὐτὸς ὁ μακρυκέφαλος
 Ὁ ἐκούσιος ☼ ὁ ἀκούσιος
 Ὁ υἱὸς Ἀγγεῖθ ☼ καὶ ὁ Σολομῶν.

Αὐτὸς αὐτὸς ὁ κόσμος ☼ ὁ ἴδιος κόσμος εἶναι
 Τῆς ἄμπωτης καὶ τοῦ ὄργασμοῦ ☼ τῶν τύψεων καὶ τῆς νέφωσης
 Ὁ εὐρέτης τῶν ζωδιακῶν ☼ ὁ τολμητίας τῶν θόλων
 Στὴν ἄκρη τῆς ἐκλειπτικῆς ☼ κὶ ὅσο πὸν φτάνει ἡ Χίσις
 Αὐτὸς ὁ ἴδιος κόσμος ☼ αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι
 Βούκινο βούκινο ☼ καὶ μάταιο νέφος μακρινό!

ΤΟ ΟΙΚΟΠΕΔΟ ΜΕ ΤΙΣ ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ

ΜΙΑΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΗΛΙΑΓΕΣ μέρες εκείνου τοῦ χειμῶνα, ἓνα πρωὶ Σαββάτου, σωρὸς αὐτοκίνητα καὶ μοτοσυκλέτες ἐξώσανε τὸ μικρὸ συνοικισμό τοῦ Λευτέρη, μὲ τὰ τρῦπια τενεκεδένια παράθυρα καὶ τ' αὐλάκια τῶν ὀχετῶν στὸ δρόμο. Καὶ φωνὲς ἄγριες βγάνοντας, ἔκατεβήκανε ἄνθρωποι μὲ χυμένη τὴν ὄψη στὸ μολύβι καὶ τὰ μαλλιά ὀλόισα ἴδιο ἄχερο. Προστάζοντας νὰ συναχτοῦν οἱ ἄντρες ὅλοι στὸ οἰκόπεδο μὲ τὶς τσουκνίδες. Καὶ ἦταν ἀρματωμένοι ἀπὸ πάνου ὡς κάτω, μὲ τὶς μποῦκες χαμηλὰ στραμμένες κατὰ τὸ μπουλούκι. Καὶ μεγάλος φόβος ἔπιανε τὰ παιδιά, ἐπειδὴ τύχαινε, σχεδὸν ὅλα, νὰ κατέχουνε κάποιον μυστικὸ στήν τσέπη ἢ στήν ψυχὴ τους. Ἄλλὰ τρόπος ἄλλος δὲν ἦτανε, καὶ χρέος τὴν ἀνάγκη κάνοντας, λάβανε θέση στὴ γραμμὴ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸ μολύβι στήν ὄψη, τὸ ἄχερο στὰ μαλλιά καὶ τὰ κοντὰ μαῦρα ποδήματα, ξετυλίξανε γύρω τους τὸ συρματοπλέγμα. Καὶ κόψανε στὰ δύο τὰ σύγνεφα, ὅσο πού τὸ χιονόνερο ἄρχισε νὰ πέφτει, καὶ τὰ σαγόνια μὲ κόπο κρατούσανε τὰ δόντια στὴ θέση τους, μήπως τοὺς φύγουν ἢ σπάσουνε.

Τότε, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος φάνηκε ἀργὰ βαδίζοντας νὰ ὄχεται Αὐτὸς μὲ τὸ Σβησμένο Πρόσωπο, πού σήκωνε τὸ δάχτυλο κι οἱ ὄρες ἀνατρίχιαζαν στὸ μεγάλο ρολοὶ τῶν ἀγγέλων. Καὶ σὲ ὅποιον λάχαινε νὰ σταθεῖ μπροστά, εὐθύς οἱ ἄλλοι τὸν ἀρπάζανε ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὸν ἐσοῦρνανε χάμου πατώντας τον. Ὡσποῦ ἔφτασε κάποτε ἡ στιγμή νὰ σταθεῖ καὶ μπροστὰ στὸ Λευτέρη. Ἄλλὰ κείνος δὲ σάλεψε. Σήκωσε μόνο ἀργὰ τὰ μάτια του καὶ τὰ πῆγε μεμιᾶς τόσο μακριὰ — μακριὰ μέσα στὸ μέλλον του — πού ὁ ἄλλος ἔνιωσε τὸ σκούντημα κι ἔγειρε πίσω μὲ κίντυνο νὰ πέσει. Καὶ σκυλιάζοντας, ἔκανε ν' ἀνασηκώσει τὸ μαῦρο του πανί, νὰν τοῦ φτύσει κατάμουτρα. Μὰ πάλι ὁ Λευτέρης δὲ σάλεψε.

Πάνω σὲ κείνη τὴ στιγμή, ὁ Μεγάλος Ξένος, αὐτὸς πού ἀκολουθοῦσε μὲ τὰ τρία σειρήτια στὸ γιακά, στηρίζοντας στὴ μέση τὰ χέρια του, κάγχασε: ὀρίστε, εἶπε, ὀρίστε οἱ ἄνθρωποι πού θέλουνε, λέει, ν' ἀλλάξουνε τὴν πορεία τοῦ κόσμου! Καὶ μὴ γνωρίζοντας ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθεια ὁ δυστυχῆς, καταπρόσωπο τρεῖς φορὲς τοῦ κατάφερε τὸ μαστίγιο. Ἄλλὰ τρίτη φορὰ ὁ Λευτέρης δὲ σάλεψε. Τότε, τυφλὸς ἀπὸ τὴ λίγη πέραση πού ἔχε ἡ δύναμη στὰ χέρια του, ὁ ἄλλος,

μὴ γνωρίζοντας τί πράττει, τράβηξε τὸ περιστροφὸ καὶ τοῦ τὸ βρόν-
τηξε σύρριζα στὸ δεξιὸ του αὐτί.

Καὶ πολὺ τρομάζανε τὰ παιδιὰ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸ μολύβι
στὴν ὄψη καὶ τὸ ἄγερο στὰ μαλλιά καὶ τὰ κοντὰ μαῦρα ποδήματα, κέ-
ρωσαν. Ἐπειδὴ πήγανε κι ἤρθανε γύρω τὰ χαμόσπιτα, καὶ σὲ πολλὰς
μεριὲς τὸ πισσόχαρτο ἔπεσε καὶ φανήκανε μακριά, πίσω ἀπ' τὸν ἥλιο,
οἱ γυναῖκες νὰ κλαῖνε γονατιστές, πάνω σ' ἓνα ἔρμο οἰκόπεδο, γεμάτο
τσουκνίδες καὶ μαῦρα πηγτὰ αἵματα. Ἐνῶ σήμαινε δώδεκα ἀκριβῶς
τὸ μεγάλο ρολοὶ τῶν ἀγγέλων.

ΓΥΡΙΣΑ τὰ μάτια ☼ δάκρυα γιομάτα
κατὰ τὸ παραθύρι
Καὶ κοιτώντας ἔξω ☼ καταχιονισμένα
τὰ δέντρα τῶν κοιλάδων
Ἀδελφοί μου, εἶπα ☼ ὡς κι αὐτὰ μιά μέρα
κι αὐτὰ θὰ τ' ἀτιμάσουν
Προσωπιδοφόροι ☼ μὲς στὸν ἄλλον αἶωνα
τίς θηλιές εἰτοιμάζουν

Δάγκωσα τὴ μέρα ☼ καὶ δὲν ἔσταξε οὔτε
σταγόνα πράσινο αἶμα
Φώναξα στὶς πύλες ☼ κι ἡ φωνή μου πῆρε
τὴ θλίψη τῶν φοριάδων
Μὲς στῆς γῆς τὸ κέντρο ☼ φάνηκε ὁ πυρήνας
ποὺ ὄλο σκοτεινιάζει
Κι ἡ ἀχτίδα τοῦ ἡλίου ☼ γίνηκεν, ιδέστε
ὁ μίτος τοῦ Θανάτου!

Ἦ πικρὲς γυναῖκες ☼ μὲ τὸ μαῦρο ροῦχο
παρθένες καὶ μητέρες
Ποὺ σιμὰ στὴ βρύση ☼ δίνετε νὰ πιοῦνε
σι' ἀηδόνια τῶν ἀγγέλων
Ἔλαχε νὰ δώσει ☼ καὶ σὲ σᾶς ὁ Χάρος
τὴ φούχτα του γεμάτη
Μὲς ἀπ' τὰ πηγάδια ☼ τίς κραυγὲς τραβᾶτε
ἀδικοσκοτωμένων

Τόσο δὲν ἀγγίζουν ☼ ἡ φωτιά μὲ τὸ ἄχι
ποὺ πένεται ὁ λαός μου
Τοῦ Θεοῦ τὸ στόρι ☼ στὰ ψηλὰ καμιόνια
τὸ φόρτωσαν καὶ πάει
Μὲς στὴν ἔρημη κι ἄδεια ☼ πολιτεία μένει
τὸ χέρι ποὺ μονάχα
Μὲ μπογιὰ θὰ γράφει ☼ στοὺς μεγάλους τοίχους
ΨΩΜΙ ΚΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Φύσηξεν ἡ νύχτα ⌘ σβήσανε τὰ σπίτια
κι εἶναι ἀργὰ στήν ψυχὴ μου
Δὲν ἀκούει κανένας ⌘ ὅπου κι ἂν χτυπήσω
ἡ μνήμη μὲ σκοτώνει
Ἄδελφοί μου, λέει ⌘ μαῦρες ὥρες φτάνουν
ὁ καιρὸς θὰ δείξει
Τῶν ἀνθρώπων ἔχουν ⌘ οἱ χαρὲς μιάνει
τὰ σπλάγνα τῶν τεράτων

Γύρισα τὰ μάτια ⌘ δάκρυα γιομάτα
κατὰ τὸ παραθύρι
Φώναξα στὶς πύλες ⌘ κι ἡ φωνή μου πῆρε
τὴ θλίψη τῶν φονιάδων
Μὲς στῆς γῆς τὸ κέντρο ⌘ φάνηκε ὁ πυρήνας
ποὺ ὅλο σκοτεινιάζει
Κι ἡ ἀχτίδα τοῦ ἡλίου ⌘ γίνηκεν, ιδέστε
ὁ μίτος τοῦ Θανάτου!

Όπου, φωνάζω, καὶ νὰ βρῖσκεστε, ἀδελφοί,
 ὅπου καὶ νὰ πατεῖ τὸ πόδι σας,
 ἀνοίξετε μιὰ βρύση,
 τὴ δική σας βρύση τοῦ Μαυρογένη.

Καλὸ τὸ νερὸ
 καὶ πέτρινο τὸ χέρι τοῦ μεσημεριοῦ
 ποὺ κρατεῖ τὸν ἥλιο στὴν ἀνοιχτὴ παλάμη του.
 Δροσερὸς ὁ κρουνοὸς θ' ἀγαλλιᾶσω.

Ἡ λαλιὰ ποὺ δὲν ξέρει ἀπὸ φέμα
 μεγαλόφωνα τὸ νοῦ μου ν' ἀπαγγεῖλει,
 εὐανάνγνωστα νὰ γίνουν τὰ σωθικά μου.

Δὲν μπορῶ,
 ἢ ἀγχόνῃ τὰ δέντρα μου ἐξουθένωσε
 καὶ τὰ μάτια μαυρίζουν.

Δὲν ἀντέχω
 καὶ τὰ σταυροδρόμια ποὺ ἤξερα ἔγιναν ἀδιέξοδα.
 Σελδζοῦκοι ροπαλοφόροι караδοκοῦν.
 Χαγάνοι ὄρνεοκέφαλοι βυσσοδομοῦν.

Σκυλοκοῖτες καὶ νεκρόσιτοι κι ἐρεβομανεῖς
 κοπροκρατοῦν τὸ μέλλον.

Ὅπου καὶ νὰ σᾶς βρῖσκει τὸ κακό, ἀδελφοί,
 ὅπου καὶ νὰ θολώνει ὁ νοῦς σας,
 μνημονεύετε Διονύσιο Σολωμὸ
 καὶ μνημονεύετε Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη.

Ἡ λαλιὰ ποὺ δὲν ξέρει ἀπὸ φέμα
 θ' ἀναπαύσει τὸ πρόσωπο τοῦ μαρτυρίου
 μὲ τὸ λίγο βάμμα τοῦ γλαυκοῦ στὰ χεῖλη.

Καλὸ τὸ νερὸ
 καὶ πέτρινο τὸ χέρι τοῦ μεσημεριοῦ
 ποὺ κρατεῖ τὸν ἥλιο στὴν ἀνοιχτὴ παλάμη του.

Ὅπου καὶ νὰ πατεῖ τὸ πόδι σας, φωνάζω,
 ἀνοίξετε, ἀδελφοί,
 μιὰ βρύση ἀνοίξετε,
 τὴ δική σας βρύση τοῦ Μαυρογένη!

IB'

ΚΑΙ ΣΤΑ ΒΑΘΙΑ μεσάνυχτα, στους ὄρυζῶνες τοῦ ὕπνου
ἄπνοια ποῦ με τυραννᾶ καὶ κακὸ κουνούπι τῆς Σελήνης!

Τὰ σεντόνια παλεύω καὶ τὰ μάτια πηχτά
στὸ σκοτάδι μάταια δοκιμάζω:

Ἄνεμοι γέροντες γενειοφόροι
τῶν παλαιῶν μου θαλασσῶν φρουροὶ καὶ κλειδοκράτορες
ἐσεῖς ποῦ κατέχετε τὸ μυστικὸ
σύρετέ μου στὰ μάτια ἓνα δελφίνι

Στὰ μάτια ἓνα δελφίνι σύρετέ μου
νά 'ναι ταχύ, κι ἐλληνικό, καὶ νά 'ναι ἡ ὥρα ἔντεκα!

Νὰ περνᾶ καὶ νὰ σβήνει τὴν πλάκα τοῦ βωμοῦ
καὶ ν' ἀλλάζει τὸ νόημα τοῦ μαρτυρίου

Οἱ ἄφροὶ του λευκοὶ ν' ἀναπηδοῦν ἐπάνω
τὸν Ἱέρακα καὶ τὸν Ἱερέα νὰ πνίξουν!

Νὰ περνᾶ καὶ νὰ λύνει τὸ σχῆμα τοῦ Σταυροῦ
καὶ στὰ δέντρα τὸ ξόλο νὰ ἐπιστρέφει

Ὁ βαθὺς τριγμὸς νὰ μοῦ θυμίζει ἀκόμη
ὅτι αὐτὸς ποῦ εἶμαι, ὑπάρχω!

Ἡ οὐρά του ἡ πλατιά νὰ μοῦ αὐλακώνει
ἀπὸ δρόμο ἀνεχάραγο τῆ μνήμη

Καὶ στὸν ἥλιο πάλι νὰ με ἀφήνει
τὰν ἀρχαῖο χαλίκι τῶν Κυκλάδων!

Τὰ σεντόνια παλεύω καὶ τὰ χέρια τυφλά
στὸ σκοτάδι μάταια δοκιμάζω:

Ἄνεμοι γέροντες γενειοφόροι
τῶν παλαιῶν μου θαλασσῶν φρουροὶ καὶ κλειδοκράτορες
ἐσεῖς ποῦ κατέχετε τὸ μυστικὸ
στὴν καρδιά τὴν Τρίαινα χτυπήσετέ μου

καὶ σταυρώσετέ μου τὴν με τὸ δελφίνι

Τὸ σημεῖο ποῦ εἶμαι ἀλήθεια ὁ ἴδιος

μὲ τὴν πρώτη νεότητα ν' ἀνεβῶ
στὸ γλαυκὸ τ' οὐρανοῦ — κι ἐκεῖ νὰ ἐξουσιάσω!

ΑΝΟΜΙΕΣ ἐμίαναν τὰ χέρια μου, πῶς νὰ τ' ἀνοίξω;
 Κουστωδίες γεμίσανε τὰ μάτια μου, ποῦ νὰ κοιτάξω;
 Γιοὶ τῶν ἀνθρώπων, τί νὰ πῶ;
 Τὰ φριχτὰ σηκώνει ἡ γῆς κι ἡ ψυχὴ τὰ φριχτότερα!
 Εὗγε πρώτη νεότης μου καὶ ἀδάμαστο χεῖλι
 ποῦ τὸ βότσαλο δίδαξες τῆς τρικομίας
 καὶ στὶς μπόρες μέσα, τῆς βροντῆς ἀντιμίλησες
 Εὗγε πρώτη νεότης μου!
 Τόσο χῶμα στὶς ρίζες μου ἔριξες, ποῦ κι ἡ σκέψη μου χλόισε!
 Τόσο φῶς μὲς στὸ αἷμα, ποῦ κι ἡ ἀγάπη μου πῆρε
 τὸ κράτος καὶ τὸ νόημα τ' οὐρανοῦ.
 Καθαρὸς εἶμαι ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
 καὶ στὰ χέρια τοῦ Θανάτου ἄχρηστο σκεῦος
 καὶ στὰ νόχια τῶν ἀγροίκων, λεία κακὴ.
 Γιοὶ τῶν ἀνθρώπων, νὰ φοβοῦμαι τί;
 Πάρετέ μου τὰ σπλάχνα, τραγοῦδησα!
 Πάρετέ μου τὴ θάλασσα μὲ τοὺς ἄσπρους βοριάδες,
 τὸ πλατὸ τὸ παράθυρο γεμάτο λεμονιές,
 τὰ πολλὰ κελαηδίσματα, καὶ τὸ κορίτσι τὸ ἕνα
 ποῦ καὶ μόνον ἂν ἄγγιξα ἡ χαρὰ του μοῦ ἄρκεσε
 πάρετέ μου, τραγοῦδησα!
 Πάρετέ μου τὰ ὄνειρα, πῶς νὰ διαβάσετε;
 Πάρετέ μου τὴ σκέψη, ποῦ νὰ τὴν πείτε;
 Καθαρὸς εἶμαι ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη.
 Μὲ τὸ στόμα φιλώντας ἐχάρηκα τὸ παρθένο κορμί.
 Μὲ τὸ στόμα φουσώντας χρωμάτισα τὴ δορὰ τοῦ πελάγους.
 Τὶς ἰδέες μου ὅλες ἐνησιώτισα.
 Στὴ συνείδησή μου ἔσταξα λεμόνι.

Ναοι στὸ σχῆμα τ' οὐρανοῦ
 καὶ κορίτσια ὠραία
 μὲ τὸ σταφύλι στὰ δόντια ποὺ μᾶς πρέπατε!
 Πουλιὰ τὸ βάρος τῆς καρδιάς μας ψηλὰ μηδενίζοντας
 καὶ πολὺ γαλάζιο ποὺ ἀγαπήσαμε!
 Φύγανε φύγανε
 ὁ Ἰούλιος μὲ τὸ φωτεινὸ πουκάμισο
 καὶ ὁ Αὔγουστος ὁ πέτρινος μὲ τὰ μικρά του ἀνώμαλα σκαλιά.
 Φύγανε
 καὶ στὰ μάτια μέσα τῶν βυθῶν ἀνερμήνευτος ἔμεινε ὁ ἀστερίας
 καὶ στὰ βῆθη μέσα τῶν ματιῶν ἀνεπίδοτο ἔμεινε τὸ ἡλιοδασίλεμα!
 Καὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ φρόνηση ἔκλεισε τὰ σύνορα.
 Τείχισε τις πλευρὲς τοῦ κόσμου
 καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τ' οὐρανοῦ σήκωσε τις ἐννεὰ ἐπάλξεις
 καὶ στὴν πλάκα ἐπάνω τοῦ βωμοῦ σφαγίασε τὸ σῶμα
 τοὺς φρουροὺς πολλοὺς ἔστησε στὶς ἐξόδους.
 Καὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ φρόνηση ἔκλεισε τὰ σύνορα.
 Ναοι στὸ σχῆμα τ' οὐρανοῦ
 καὶ κορίτσια ὠραία
 μὲ τὸ σταφύλι στὰ δόντια ποὺ μᾶς πρέπατε!
 Πουλιὰ τὸ βάρος τῆς καρδιάς μας ψηλὰ μηδενίζοντας
 καὶ πολὺ γαλάζιο ποὺ ἀγαπήσαμε!
 Φύγανε φύγανε
 ὁ Μαΐστρος μὲ τὸ μυτερό του σάνταλο
 καὶ ὁ Γραῖγος ὁ ἀσυλλόγιστος μὲ τὰ λοξὰ του κόκκινα πανιά.
 Φύγανε
 καὶ βαθιὰ κάτω ἀπ' τὸ χῶμα συννέφιασε ἀνεβάζοντας
 χαλίκι μαῦρο
 καὶ βροντές, ἡ ὀργὴ τῶν νεκρῶν
 καὶ ἀργὰ στὸν ἄνεμο τρίζοντας
 ἐγυρίσανε πάλι μὲ τὸ στῆθος μπροστὰ
 φοβερὰ, τῶν βράχων τ' ἀγάλματα!

- ΤΙΣ ΝΕΦΕΛΕΣ ἀφήνοντας* ☼ *Ταξιδεύουν τῶν βράχων*
πίσω τους ☼ *τ' ἀγάλματα*
Μὲ τὸ σιῆθος μπροστὰ σὰ ☼ *Στοὺς ἀνέμους μέσα τὰ*
ν' ἀμπώχνουνε ☼ *μέλλοντα*
Μὴν οἱ γύπες τὰ πάρουν κι αὐτὰ ☼ *μυρωδιὰ καὶ χιμῆξουν!*
- Ἡ καμπάνα σημαίνοντας* ☼ *Τῶν χωριῶν τὰ κοπάδια*
θάνατο ☼ *κατέβηκαν*
Στὶς πλαγιὲς ποὺ ἀγναντεύουν ☼ *Καὶ φωνὴ τοὺς ἀνέμους*
τὸ πέλαγο ☼ *ἐτάραξεν*
Ἄχ ἢ πείνα μᾶς ἔχει, παιδιὰ ☼ *τὴν ψυχὴ σκοτεινιάσει!*
- Στῶν ἐθνῶν τὰ κρυμμένα* ☼ *Μὲ τὸ στόρι ἐτοιμάζουνε*
ἐργοστάσια ☼ *μέταλλα*
Τὸ θεριὸ ποὺ δὲ θέλουνε ☼ *Καὶ τὸ στόμα του γὰ*
θρέφουνε ☼ *γυγαντώνεται*
Ὡσπου πιά γὰ μὴ μείνει κανεὶς ☼ *καὶ τὰ κόκαλα τρίζουν!*
- Ἄλλὰ πρὶν σὴν κοιλάδα ποὺ* ☼ *Λὲς καὶ στένων ὁ Ἄδης*
σείστηκε ☼ *ἐβόγησε*
Τῶν σπιτιῶν οἱ σκεπὲς ☼ *Καὶ τὸ θαῦμα τ' ἀνέλπιστο*
ξεκαρφώθηκαν ☼ *φάνηκαν*
Οἱ γυναῖκες ν' ἀκοῦν σιωπηλὰ ☼ *στῶν βρεφῶν τους τὸ κλάμα!*
- Ἡ ζωὴ ποὺ τὸ θάνατο* ☼ *Σὰν τὸν ἥλιο γυμνὴ*
γεύτηκε ☼ *ξαναγύρισε*
Καὶ μὴν ἔχοντας ἄχ ἄλλο ☼ *Ἡ ζωὴ ποὺ τὰ πάντα*
τίποτε ☼ *σπατάλησε*
Στὰ χαλάσματα κάρφωσε μιὰ ☼ *παπαρούνα ποὺ λάμπει!*
- Ἄν ποτὲ τὸ γεράκι* ☼ *Τῆ φωνὴ τοῦ προβάτου*
ξανάδινε ☼ *ποὺ σάραξε*
Μὲ τ' αὐτὶ σὶ τὸ χορτάρι ☼ *Τῶν νεκρῶν τὴν ὀργὴ*
θ' ἀκούγαμε ☼ *πῶς γυμνάζεται*
Τὸ σκοτάδι ν' ἀρπάξει μεμιᾶς ☼ *κι ἀπ' τὴν ἄλλη γὰ δείξει!*

Η ΑΥΛΗ ΤΩΝ ΠΡΟΒΑΤΩΝ

ΕΙΠΕΝ ὁ λαός μου : τὸ δίκαιο ποῦ μοῦ δίδαξαν ἔπραξα καὶ ἰδοὺ αἰῶνες ἀπόκαμα ν' ἀπαντέχω γυμνὸς ἔξω ἀπὸ τὴν κλειστὴ θύρα τῆς αὐλῆς τῶν προβάτων. Γνώριζε τὴ φωνή μου τὸ ποῖμνιο καὶ στὴν κάθε σφυριγματιὰ μου ἀναπηδοῦσε καὶ βέλαζε. Ἄλλοι ὅμως, καὶ πολλὲς φορὲς οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ποῦ παινεύανε τὴν καρτερίαν μου, ἀπὸ δέντρα καὶ μάντρες πηδώντας, ἐπατούσανε πρῶτοι τὸ πόδι αὐτοὶ μὲς στὴ μέση τῆς αὐλῆς τῶν προβάτων. Καὶ ἰδοὺ πάντα γυμνὸς ἐγὼ καὶ χωρὶς ποῖμνιο κανένα, στέναξεν ὁ λαός μου. Καὶ στὰ δόντια του γυάλισεν ἡ ἀρχαία πείνα, καὶ ἡ ψυχὴ του ἔτριξε πάνω στὴν πίκρα τῆς καθῶς ποῦ τρίζει ἐπάνω στὸ χαλίκι τὸ ἄρβυλο τοῦ ἀπελπισμένου.

Τότες αὐτοὶ ποῦ κατέχουνε τὰ πολλὰ, ν' ἀκούσουνε τέτοιο τρίξιμο, τρώμαξαν. Ἐπειδὴ τὸ κάθε σημάδι καταλεπτῶς γνωρίζουνε καὶ συχνά, μίλια μακριὰ διαβάζουνε στὸ συμφέρον τους. Παρευθὺς λοιπὸν τὰ πέδιλα τ' ἀπατηλὰ ποδέθησαν. Καὶ μισοὶ πιάνοντας τοὺς ἄλλους μισούς, ἀπὸ τό 'να καὶ τ' ἄλλο μέρος τραβούσανε, τέτοια λόγια λέγοντας : ἄξια καὶ καλὰ τὰ ἔργα σας, καὶ ὀρίστε αὐτὴ ποῦ βλέπετε ἡ θύρα ἢ κλειστὴ τῆς αὐλῆς τῶν προβάτων. Ἀσηκῶστε τὸ χέρι καὶ μαζί σας ἐμεῖς, καὶ φροντίδα δική μας ἢ φωτιὰ καὶ τὸ σίδερο. Σπιτικά μὴ φοβᾶστε, φαμελιὲς μὴ λυπᾶστε, καὶ ποτὲ σὲ γιοῦ ἢ πατέρα ἢ μικροῦ ἀδερφοῦ τὴ φωνή, πίσω μὴν κάνετε. Εἶδὲ τύχει κανεὶς ἀπὸ σᾶς κι ἢ φοβηθεῖ κι ἢ λυπηθεῖ κι ἢ κάνει πίσω, νὰ ξέρει : ἐπάνω του τὸ κρῖμα καὶ κατὰ τῆς δικῆς του κεφαλῆς ἢ φωτιὰ ποῦ φέραμε καὶ τὸ σίδερο.

Καὶ τὸ λόγο τους πρὶν ἀποσώσουν εἶχε πάρει ν' ἀλλάζει ὁ καιρὸς, μακριὰ στὸ μαυράδι τῶν νεφῶν καὶ σιμὰ στὸ κοπάδι τῶν ἀνθρώπων. Σὰ νὰ πέρασε ἀγέρας χαμηλὰ βογγώντας καὶ ν' ἀπόριξε ἄδεια τὰ κορμιά, δίχως μιὰ στάλα θύμηση. Τὸ κεφάλι μπλάβο καὶ ἄλαλο ἀψηλὰ στραμμένο, μὰ τὸ χέρι βαθιὰ μέσα στὴν τσέπη, γραπωμένο ἀπὸ κομματι σίδερο, τῆς φωτιᾶς ἢ ἀπ' τ' ἄλλα, πό'χουν τὴ μύτη σουγλερὴ καὶ τὴν κόψη ἀθήρα. Καὶ βαδίζανε καταπάνου στὸν ἕναν ὁ ἄλλος, μὴ γνωρίζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Καὶ σημάδευε κατὰ πατέρα ὁ γιὸς καὶ κατ' ἀδερφοῦ μικροῦ ὁ μέγας. Ποῦ πολλὰ σπιτικά πομείνανε στὴ μέση, καὶ πολλὲς γυναῖκες ἀπανωτὰ δυὸ καὶ τρεῖς

φορές μαυροφορέσανε. Καὶ ποὺ ἂν ἔκανες νὰ βγεῖς λιγάκι παραόξω, τίποτε. Μόνο ἀγέρας βουίζοντας μέσα στὰ μεσοδόκια καὶ στὰ λίγα καμένα λιθάρια μεριές-μεριές οἱ καπνοὶ βοσκώντας τὰ κουφάρια τῶν σκοτωμένων.

Μῆνες τριάντα τρεῖς καὶ πλέον βάστηξε τὸ Κακό. Ποὺ τὴ θύρα χτυπούσανε ν' ἀνοίξουνε τῆς ἀλλῆς τῶν προβάτων. Καὶ φωνὴ προβάτου δὲν ἀκούστηκε παρεχτὸς ἐπάνω στὸ μαχαίρι. Καὶ φωνὴ θύρας οὔτε, παρεχτὸς τὴν ὥρα ποὺ ἔγερνε μὲς στὶς φλόγες τὶς ὕστερες νὰ καεῖ. Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ λαὸς μου ἢ θύρα καὶ αὐτὸς ὁ λαὸς μου ἢ ἀλλή καὶ τὸ ποιμνιο τῶν προβάτων.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ αἵματα ☼ μὲ πορφύρωσαν
 Καὶ χαρὲς ἀνειδίωτες ☼ μὲ σκιάσανε
 Ὁξειδώθηκα μὲς στή ☼ νοτιὰ
 ☼ τῶν ἀνθρώπων
Μακρινὴ Μητέρα ☼ *Ρόδο μου Ἄμάραντο*

Στ' ἀνοιχτὰ τοῦ πέλαγου ☼ μὲ καρτέρεσαν
Μὲ μπομπάρδες τρικάρτες ☼ καὶ μοῦ ρίζανε
 Ἄμαρτία μου νά'χα ☼ κι ἐγὼ
 ☼ μιὰν ἀγάπη
Μακρινὴ Μητέρα ☼ *Ρόδο μου Ἄμάραντο*

Τὸν Ἰούλιο κάποτε ☼ μισανοίζανε
 Τὰ μεγάλα μάτια της ☼ μὲς στὰ σπλάγχνα μου
 Τὴν παρθένα ζωὴ μιὰ ☼ στιγμὴ
 ☼ νὰ φωτίσουν
Μακρινὴ Μητέρα ☼ *Ρόδο μου Ἄμάραντο*

Κι ἀπὸ τότε γύρισαν ☼ καταπάνω μου
 Τῶν αἰώνων ὄργητες ☼ ξεφωνίζοντας
 «Ὁ πού σ' εἶδε, στὸ αἷμα ☼ νὰ ζεῖ
 ☼ καὶ στὴν πέτρα»
Μακρινὴ Μητέρα ☼ *Ρόδο μου Ἄμάραντο*

Τῆς πατρίδας μου πάλι ☼ ὁμοιάθηκα
 Μὲς στὶς πέτρες ἄνθισα ☼ καὶ μεγάλωσα
 Τῶν φονιάδων τὸ αἷμα ☼ μὲ φῶς
 ☼ ξεπληρώνω
Μακρινὴ Μητέρα ☼ *Ρόδο μου Ἄμάραντο*

ΘΕΕ ΜΟΙ σὺ μὲ θέλησες καὶ νά, στὸ ἀνταποδίδω
 Τῇ συγγνώμῃ δὲν ἔδωσα,
 τὴν ἰκεσία δὲν ἔστερξα,
 τὴν ἐρημιὰ τὴν ἄντεξα σὰν τὸ χαλίκι.
 Τί, τί, τί ἄλλο μοῦ μέλλεται;
 Τὰ κοπάδια τῶν ἄστρων ὀδηγῶ στὴν ἀγκάλῃ σου
 κι ἡ Αὐγή, πρὶν προλάβω,
 στὰ δίχτυα τῆς τὰ ἔχει μακριὰ παρασύρει,
 ποῦ σὺ τῇ θέλησες!
 Λόφους μὲ κάστρα καὶ πελάγη μὲ καρποφόρα
 στεριώνω στὸν ἄνεμο
 κι ἡ καμπάνα τὰ πίνει, ἀργά, τοῦ δειλινοῦ,
 ποῦ σὺ τῇ θέλησες!
 Ὑψώνω χόρτα σὰ νὰ φωνάζω μ' ὅλα τὰ φρένα μου
 καὶ νά τα πάλι ποῦ καταπέφτουν
 ἀπὸ τὸ κάμα τοῦ Ἰουλίου,
 ποῦ σὺ τὸ θέλησες!
 Τί λοιπόν, τί ἄλλο, τί νέο μοῦ μέλλεται;
 Ἴδου ποῦ ἐσὺ μιλεῖς κι ἐγὼ ἀληθεύω.
 Σφεντονάω τὴν πέτρα καὶ βρίσκει ἐπάνω μου.
 Ὅρυχῆα βαθαίνω καὶ τοὺς οὐρανοὺς ἐργάζομαι.
 Τὰ πουλιὰ κυνηγῶ καὶ στὸ βάρος τους χάνομαι.
 Θεέ μου σὺ μὲ θέλησες καὶ νά, στὸ ἀνταποδίδω.
 Τὰ στοιχεῖα ποῦ εἶσαι,
 ἡμέρες καὶ νύχτες,
 ἥλιοι κι ἀστέρες, θύελλες καὶ γαλήνη,
 ἀνατρέπω στὴν τάξῃ κι ἐναντίον τὰ βάζω
 τοῦ δικοῦ μου θανάτου,
 ποῦ σὺ τὸν θέλησες!

ΕΝΩΡΙΣ ἐξύπνησα τις ἡδονές
 ἐνωρίς τῆ λεύκα μου ἄναψα
 μὲ τὸ χέρι μπροστὰ στῆ θάλασσα προχώρησα
 ἐκεῖ μόνος τὴν ἔστησα :

Φύσηξες καὶ μὲ κύκλωσαν οἱ τρικυμίες
 ἔνα-ἔνα μοῦ πῆρες τὰ πουλιά —

Θεὲ μου μὲ φώναζες καὶ πῶς νὰ φύγω ;
 Κοίταξα μὲς στὸ μέλλον τοὺς μῆνες καὶ τὰ χρόνια
 ποὺ ξανὰ θὰ γυρίζουνε χωρὶς ἐμένα
 καὶ σαγκώθηκα τόσο βαθιὰ

ποὺ ἀργὰ τὸ αἷμα μου ἔνωσα ν' ἀναβλύζει ψηλά
 καὶ νὰ στάζει ἀπ' τὸ μέλλον μου.

Ἐσκαψα μὲς στὸ χῶμα τὴν ὥρα ποὺ ἤμουν ὁ ἔνοχος
 καὶ τρέμοντας ἐσήκωσα τὸ θύμα στὰ χέρια μου
 καὶ τοῦ μίλησα τόσο ἀπαλὰ
 ποὺ ἀργὰ τὰ μάτια του ἀνοιξαν καὶ σταλάξανε τὴ δροσιὰ
 στὸ χῶμα ποὺ ἤμουν ὁ ἔνοχος.

Ἐριξά τὸ σκοτάδι στὸ κρεβάτι τοῦ ἔρωτα
 μὲ τοῦ κόσμου τὰ πράγματα στὸ νοῦ μου γυμνά
 καὶ τὸ σπέρμα μου τίναξα τόσο μακριὰ
 ποὺ ἀργὰ οἱ γυναῖκες γύρισαν μὲς στὸν ἥλιο καὶ πόνεσαν
 καὶ γεννήσανε πάλι τὰ ὄρατά.

Θεὲ μου μὲ φώναζες καὶ πῶς νὰ φύγω ;
 Ἐνωρίς ἐξύπνησα τις ἡδονές
 ἐνωρίς τῆ λεύκα μου ἄναψα
 μὲ τὸ χέρι μπροστὰ στῆ θάλασσα προχώρησα
 ἐκεῖ μόνος τὴν ἔστησα :

Φύσηξες καὶ λαχτάρισαν τὰ σωθικά μου
 ἔνα-ἔνα μοῦ γύρισαν τὰ πουλιά !

ΘΑ ΚΑΡΩ Μοναχός * τῶν θαλερῶν πραγμάτων
 Σεμνά θά ὑπηρετῶ * τὴν τάξην τῶν πουλιῶν
 Στὸν ὄρθρον τῆς Συκιάς * ἀπὸ τῆς νύχτης θά ἔρχομαι
 Κατάδροσος * νὰ φέρω στὴν ποδιά μου
 Τὸ κυανὸ * τὸ ρόδινο τὸ μῶβ
 Καὶ τῆς γενναῖας τοῦ νεροῦ * ν' ἀνάβω
 Σταγόνες * ὁ γενναϊότερος.

Εἰκονίσματα θά * ἔχω τ' ἄχραντα κορίτσια
 Ντυμένα στοῦ πελά * γουρὸς μόνο τὸ λινὸ
 Θὰ δέομαι νὰ πά * ρεῖ τῆς μυρτιάς τὸ ἔνστικτο
 Ἡ ἀγνότη μου * καὶ τοὺς μυῶνες θηρίου
 Τὸ ποταπό * τὸ δύστροπο τὸ ἀχνό
 Στὰ σφριγηλά μου σωθικά * νὰ πνίξω
 Γιὰ πάντα * ὁ σφριγηλότερος.

Θὰ περάσουν καιροὶ * πολλῶν ἀνομημάτων
 Τοῦ κέρδους τῆς τιμῆς * τῶν τύψεων τοῦ δαρμοῦ
 Ἀνυπόστατος θὰ χιμάει * ὁ Βουκεφάλας τοῦ αἵματος
 Τῆς ἄσπρης μου * λαχτάρεις νὰ λαχτίσει
 Τὴν ἀντροιὰ * τὸν ἔρωτα τὸ φῶς
 Καὶ κραταιὰς δσφραίνοντάς * τις νὰ χλι-
 Μιτριώσει * ὁ κραταιότερος.

Ἄλλὰ τότε σὶς ἐξ * τῶν ὑψωμένων κρίνων
 Ποῦ ἡ κρίση μου θὰ κά * νει ρῆγμα τοῦ Καιροῦ
 Ἡ ἐνδέκατη ἐντολή * θ' ἀναδυθεῖ ἀπ' τὰ μάτια μου
 Ἡ θά ᾽ναι αὐτὸς * ὁ κόσμος ἡ δὲ θά ᾽ναι
 Ὁ Τοκετός * ἡ Θέωσις τὸ Ἄει
 Ποῦ μὲ τὰ δίκαια τῆς ψυχῆς * μου θά ᾽χω
 Κηρύξει * ὁ δικαιοτέρος.

ΧΡΟΝΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ μετὰ τὴν Ἄμαρτία ποὺ τὴν εἶπανε Ἄρετὴ μέσα στὶς ἐκκλησίες καὶ τὴν εὐλόγησαν. Λεῖψανα παλιῶν ἄστρων καὶ γωνιῆς ἀραχνιασμένες τ' οὐρανοῦ σαρώνοντας ἢ καταγιγίδα ποὺ θὰ γεννήσει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τῶν ἀρχαίων Κυβερνητῶν τὰ ἔργα πληρώνοντας ἢ Χτίσις, θὰ φρίξει. Ταραχὴ θὰ πέσει στὸν Ἄδη, καὶ τὸ σανίδωμα θὰ ὑποχωρήσει ἀπὸ τὴν πίεση τῆ μεγάλης τοῦ ἡλίου. Ποὺ πρῶτα θὰ κρατήσει τὶς ἀχιίδες του, σημάδι ὅτι καιρὸς νὰ λάβουνε τὰ ὄνειρα ἐκδίκηση. Καὶ μετὰ θὰ μιλήσει, νὰ πεῖ: ἔξοριστε Ποιητὴ, στὸν αἰῶνα σου, λέγε, τί βλέπεις;

— Βλέπω τὰ ἔθνη, ἄλλοιτες ἀλαζονικά, παραδομένα στὴ σφήκα καὶ στὸ ξινόχορτο.

— Βλέπω τὰ πελέκια στὸν ἀέρα σκίζοντας προτομὲς Αὐτοκρατόρων καὶ Στρατηγῶν.

— Βλέπω τοὺς ἐμπόρους νὰ εἰσπράττουν σκύβοντας τὸ κέρδος τῶν δικῶν τους πτωμάτων.

— Βλέπω τὴν ἀλληλουχία τῶν κρυφῶν νοσημάτων.

Χρόνους πολλοὺς μετὰ τὴν Ἄμαρτία ποὺ τὴν εἶπανε Ἄρετὴ μέσα στὶς ἐκκλησίες καὶ τὴν εὐλόγησαν. Ἄλλὰ πρὶν, ἰδοὺ θὰ γίνουν οἱ ὠραῖοι ἢ ναρκισσεύτηκαν στὶς τριόδους Φίλιπποι καὶ Ροβέρτοι. Θὰ φορέσουν ἀνάποδα τὸ δαχτυλίδι τους, καὶ μὲ καρφὶ θὰ χτενίσουνε τὸ μαλλί τους, καὶ μὲ νεκροκεφαλὲς θὰ στολίσουνε τὸ στήθος τους, γιὰ νὰ δελεάσουν τὰ γυναῖα. Καὶ τὰ γυναῖα θὰ καταπλαγοῦν καὶ θὰ στέρξουν. Γιὰ νὰ ἔβγει ἀληθινὸς ὁ λόγος, ὅτι σιμὰ ἢ μέρα ὅπου τὸ κάλλος θὰ παραδοθεῖ στὶς μύγες τῆς Ἀγορᾶς. Καὶ θὰ ἀγανακτήσει τὸ κορμὶ τῆς πόρνης μὴν ἔχοντας ἄλλο τι νὰ ζηλέψει. Καὶ θὰ γίνῃ κατήγορος ἢ πόρνη σοφῶν καὶ μεγιστάνων, τὸ σπέρμα ποὺ ὑπηρέτησε πιστά, σὲ μαρτυρία φέροντας. Καὶ θὰ τινάζει πάνουθὲ τῆς τὴν κατάρα, κατὰ τὴν Ἀνατολὴ τὸ χέρι τεντώνοντας καὶ φωνάζοντας: ἔξοριστε Ποιητὴ, στὸν αἰῶνα σου, λέγε, τί βλέπεις;

— Βλέπω τὰ χρώματα τοῦ Ὑμητοῦ στὴ βάση τὴν ἱερὴ τοῦ Νέου Ἀστικοῦ μας Κώδικα.

— Βλέπω τὴ μικρὴ Μυρτώ, τὴν πόρνη ἀπὸ τὴ Σίκινο, στημένη πέ-

τρινο ἄγαλμα στήν πλατεία τῆς Ἀγορᾶς μὲ τὶς Κρῆνες καὶ τὰ ὄρθα Λεοντάρια.

— Βλέπω τοὺς ἔφηβους καὶ βλέπω τὰ κορίτσια στήν ἐτήσια Κλήρωσι τῶν Ζευγαριῶν.

— Βλέπω ψηλά, μὲς στοὺς αἰθέρες, τὸ Ἐρέχθειο τῶν Πουλιῶν.

Λεῖψανα παλιῶν ἄστρον καὶ γωνιῆς ἀραχνιασμένες τ' οὐρανοῦ σαρώνοντας ἢ καταγίδα ποῦ θὰ γεννήσει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλὰ πρῖν, ἰδοὺ θὰ περάσουν γενεές τὸ ἀλέτρι τους πάνω στὴ στέρφα γῆς. Καὶ κρυφὰ θὰ μετρήσουν τὴν ἀνθρώπινη πραγματεία τους οἱ Κυβερνήτες, κηρύσσοντας πολέμους. Ὅπου θὰ χορτασθοῦνε ὁ Χωροφύλακας καὶ ὁ Στρατοδίκης. Ἀφήνοντας τὸ χρυσάφι στοὺς ἀφανεῖς, νὰ εἰσπράξουν αὐτοὶ τὸν μιστὸ τῆς ὕβρης καὶ τοῦ μαρτυρίου. Καὶ μεγάλα πλοῖα θ' ἀνεβάσουν σημαῖες, ἐμβατήρια θὰ πάρουν τοὺς δρόμους, οἱ ἐξῶστες νὰ ράνουν μὲ ἄνθη τὸ Νικητῆ. Ποῦ θὰ ζεῖ στὴν ὁσμὴ τῶν πτωμάτων. Καὶ τοῦ λάκκου σιμά του τὸ στόμα, τὸ σκοτάδι θ' ἀνοίγει στὰ μέτρα του, κράζοντας: ἐξόριστε Ποιητῆ, στὸν αἰῶνα σου, λέγε, τί βλέπεις;

— Βλέπω τοὺς Στρατοδίκες νὰ καῖνε σὰν κεριά, στὸ μεγάλο τραπέζι τῆς Ἀναστάσεως.

— Βλέπω τοὺς Χωροφυλάκους νὰ προσφέρουν τὸ αἷμα τους, θυσία στήν καθαρότητα τῶν οὐρανῶν.

— Βλέπω τὴ διαρκῆ ἐπανάσταση φυτῶν καὶ λουλουδιῶν.

— Βλέπω τὶς κανονιοφόρους τοῦ Ἔρωτα.

Καὶ τῶν ἀρχαίων Κυβερνητῶν τὰ ἔργα πληρώνοντας ἢ Χτίσις, θὰ φριξεῖ. Ταραχὴ θὰ πέσει στὸν Ἄδη, καὶ τὸ σανίδωμα θὰ ὑποχωρήσει ἀπὸ τὴν πίεσι τῆ μεγάλης τοῦ ἡλίου. Ἄλλὰ πρῖν, ἰδοὺ θὰ στενάξουν οἱ νέοι καὶ τὸ αἷμα τους ἀνάιτια θὰ γεράσει. Κουρεμένοι κατάδικοι θὰ χτυπήσουν τὴν καρβάνια τους πάνω στὰ κάγκελα. Καὶ θὰ ἀδειάσουν ὅλα τὰ ἐργοστάσια, καὶ μετὰ πάλι μὲ τὴν ἐπίταξι θὰ γεμίσουν, γιὰ νὰ βγάλουνε ὄνειρα συντηρημένα σὲ κουτιά μυριάδες, καὶ χιλιάδων λογιῶν ἐμφιαλωμένη φύση. Καὶ θὰ ἔρθουνε χρόνια γλωμὰ καὶ ἀδύναμα μέσα στὴ γᾶζα. Καὶ θὰ ἔχει καθέννας τὰ λίγα γραμμάρια τῆς εὐτυχίας. Καὶ θὰ ναι τὰ πράγματα μέσα του κιάλας ὥραϊα ἐρείπια. Τότε, μὴν ἔχοντας ἄλλη ἐξορία, ποῦ νὰ θρηγήσει ὁ Ποιητῆς, τὴν ὑγεία τῆς καταγίδας ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ στήθη του ἀδειάζοντας, θὰ γυρίσει γιὰ νὰ σταθεῖ στὰ ὥραϊα μέσα ἐρείπια. Καὶ τὸν πρῶτο λόγο του ὁ στερ-

νὸς τῶν ἀνθρώπων θὰ πεῖ, ν' ἀψηλώσουν τὰ χόρτα, ἢ γυναῖκα στὸ πλάι του σὰν ἀχτίδα τοῦ ἥλιου νὰ βγεῖ. Καὶ πάλι θὰ λατρέψει τὴ γυναῖκα καὶ θὰ τὴν πλαγιάσει πάνου στὰ χόρτα καθὼς ποὺ ἐτάχθη. Καὶ θὰ λάβουνε τὰ ὄνειρα ἐκδίκηση, καὶ θὰ σπεύρουνε γενεές σιὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων!

ΑΝΟΙΓΩ τὸ στόμα μου ☼ καὶ ἀναγαλλιάζει τὸ πέλαγος
 Καὶ παίρνει τὰ λόγια μου ☼ σὺς σκοτεινές του σπηλιές
 Καὶ σὺς φώκιες τὺς μικρὲς ☼ τὰ ψιθυρίζει
 Τὺς νύχτες ποὺ κλαῖν ☼ τῶν ἀνθρώπων τὰ βάσανα.

Χαράζω τὺς φλέβες μου ☼ καὶ κοκκινίζουν τὰ ὄνειρα
 Καὶ τσέρκουλα γίνονται ☼ σὺς γειτονιές τῶν παιδιῶν
 Καὶ σεντόνια σὺς κοπέ ☼ λες ποὺ ἀγρυπνοῦνε
 Κροφὰ γιὰ ν' ἀκοῦν ☼ τῶν ἐρώτων τὰ θαύματα.

Ζαλίζει τ' ἀγιοκλήμα ☼ καὶ κατεβαίνω στὸν κῆπο μου
 Καὶ θάβω τὰ πτώματα ☼ τῶν μουσικῶν μου νεκρῶν
 Καὶ τὸ λῶρο τὸ χρυσοῦ ☼ τῶν προδομένων
 Ἄστέρων τοὺς κό ☼ βω νὰ πέσουν σὴν ἄβυσσο.

Σκουριάζουν τὰ σίδερα ☼ καὶ τιμωρῶ τὸν αἰῶνα τοὺς
 Ἐγὼ ποὺ δοκίμασα ☼ τὺς μυριάδες αἰχμὲς
 Κι ἀπὸ γιούλια καὶ νερκίς ☼ σοὺς τὸ καινούριο
 Μαχαίρι ἐτοιμά ☼ ζω ποὺ ἀρομίζει στοὺς Ἡρώες.

Γυμνῶν τὰ στήθη μου ☼ καὶ ξαπολυοῦνται οἱ ἄνεμοι
 Κι ἐρείπια σαρώνουνε ☼ καὶ χαλασμένες ψυχές
 Κι ἀπ' τὰ νέφη τὰ πυκνά ☼ τὴς καθαρίζουν
 Τὴ γῆ, νὰ φανοῦν ☼ τὰ Λιβάνια τὰ Πάντερονα!

Σε χώρα μακρινή και αναμάρτητη τώρα πορεύομαι.

Τώρα μ' ακολουθοῦν ανάλαφρα πλάσματα
 με τοὺς ἱριδισμοὺς τοῦ πόλου στὰ μαλλιά
 και τὸ πράο στὸ δέριμα χρυσάφισμα.

Μὲς στὰ χόρτα προβαίνω, με τὸ γόνατο πλώρη
 κι ἡ ἀνάσα μου διώχνει ἀπ' τὴν ὄψη τῆς γῆς
 τίς στερνές τολύπες τοῦ ὕπνου.

Και τὰ δέντρα βαδίζουν στὸ πλάι μου, ἐναντίον τοῦ ἀνέμου.

Μεγάλα μυστήρια βλέπω και παράδοξα :

Κρήνη τὴν κρόπτη τῆς Ἐλένης.

Τρίαινα με δελφίνι τὸ σημάδι τοῦ Σταυροῦ.

Μόλη λευκή τὸ ἀνόσιο τυρματόπλεγμα.

Ἦθε με δόξα θὰ περάσω.

Τὰ λόγια ποὺ με πρόδωσαν και τὰ ραπίσματα ἔχοντας
 γίνει μυρτιές και φοινικόκλαρα :

Ἦσαννὰ σημαίνοντας ὁ ἐρχόμενος !

Ἦδονὴ καρποῦ βλέπω τὴ στέρηση.

Ἐλαιῶνες λοξοὺς με γαλάζιο ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα
 τοὺς χρόνους τῆς ὀργῆς πίσω ἀπ' τὰ σίδηρα.

Και γιαλὸν ἀπέραντο, ἀπὸ μαγγανεία ὠραίων ματιῶν βρεμένο,
 τὸν βυθὸ τῆς Μαρίνας.

Ἦπου ἀγνὸς θὰ περπατήσω.

Τὰ δάκρυα ποὺ με πρόδωσαν και οἱ ταπεινώσεις ἔχοντας
 γίνει πνοές και ἀνέσπερα πουλιά :

Ἦσαννὰ σημαίνοντας ὁ ἐρχόμενος !

Σὲ χώρα μακρινή και αναμάρτητη τώρα πορεύομαι.

III

ΣΕ ΧΩΡΑ μακρινή και άρυτίδωτη τώρα πορεύομαι.
Τώρα μ' ακολουθοῦν κορίτσια κυανά
κι αλογάκια πέτρινα
μέ τόν τροχίσκο τοῦ ἡλίου στό πλατό μέτωπο.
Γενεές μυρτιάς μ' αναγνωρίζουν
ἀπό τότε πού ἔτρεμα στό τέμπλο τοῦ νεροῦ,
ἄγιος, ἄγιος, φωνάζοντας.
Ὁ νικῆσαντας τόν Ἄδη και τόν Ἑρωτα σώσαντας,
αὐτός ὁ Πρίγκιπας τῶν Κρίνων εἶναι.
Κι ἀπό κείνες πάλι τις πνοές τῆς Κρήτης,
μιὰ στιγμή ζωγραφιζόμουν.
Γιά νά λάβει ὁ κρόκος ἀπό τοὺς αἰθέρες δίκαιο.
Στόν ἀσβέστη τώρα τοὺς ἀληθινούς μου Νόμους
κλείνω κι ἐμπιστεύομαι.
Μακάριοι, λέγω, οἱ δυνατοὶ πού ἀποκρυπτογραφοῦνε τὸ Ἄσπιλο.
Γ' αὐτῶν τὰ δόντια ἢ ρόγα πού μεθᾶ,
στῶν ἡφαιστείων τὸ στήθος και στό κλῆμα τῶν παρθένων.
Ἴδου ἄς ἀκολουθήσουνε τὰ βήματά μου!
Σὲ χώρα μακρινή και άρυτίδωτη τώρα πορεύομαι.
Τώρα τὸ χέρι τοῦ Θανάτου
αὐτὸ χαρίζει τῇ Ζωῇ
και ὁ ὕπνος δὲν ὑπάρχει.
Χτυπᾶ ἢ καμπάνα τοῦ μεσημεριοῦ
κι ἀργὰ στίς πέτρες τις πυρρές χαράζονται τὰ γράμματα :
NYN και AIEN και AEION ESTI.
Aιέν αιέν και νὺν και νὺν τὰ πουλιὰ κελαηδοῦν
AEION ESTI τὸ τίμημα.

ΤΟ ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ

ΑΙΩΝ ΕΣΤΙ τὸ φῶς καὶ ἡ πρώτη
χαραγμένη στὴν πέτρα εὐχὴ τοῦ ἀνθρώπου
ἡ ἀλλοτρία μὲς στὸ ζῶο ποὺ ὀδηγεῖ τὸν ἥλιο
τὸ φυτὸ ποὺ κελάηδησε καὶ βγήκε ἡ μέρα

Ἡ στεριά ποὺ βουτᾶ καὶ ὑψώνει ἀσχένα
ἓνα λίθινο ἄλογο ποὺ ἱππεύει ὁ πόντος
οἱ μικρὲς κυανὲς φωνὲς μυριάδες
ἡ μεγάλη λευκὴ κεφαλὴ Ποσειδῶνος

ΑΙΩΝ ΕΣΤΙ τὸ χέρι τῆς Γοργόνας
ποὺ κρατᾶ τὸ τρικάρταρο σὰ νὰ τὸ σώζει
σὰ νὰ τὸ κάνει τάμα στοὺς ἀνέμους
σὰ νὰ λέει νὰ τ' ἀφήσει καὶ πάλι ὄχι

Ὁ μικρὸς ἔρωδιὸς τῆς ἐκκλησίας
ἡ ἐννιά τὸ πρωὶ σὰν περγαμόντο
ἓνα βότσαλο ἀπεφθὸ μέσα στὸ βάθος
τ' οὐρανοῦ τοῦ γλαυκοῦ φυτεῖες καὶ στέγες

ΟΙ ΣΗΜΑΝΤΟΡΕΣ ΑΝΕΜΟΙ ποὺ ἱερούργοῦνε
ποὺ σηκώνουν τὸ πέλαγος σὰ Θεοτόκο
ποὺ φυσοῦν καὶ ἀνάβουνε τὰ πορτοκάλια
ποὺ σφυρίζουν σὰ ὄρη κι ἔρχονται

Οί ἀγένειοι δόκιμοι τῆς τρικυμίας
οἱ δρομεῖς ποῦ διάνυσαν τὰ οὐράνια μίλια
οἱ Ἑρμῆδες μὲ τὸ μυτερὸ σκιάδι
καὶ τοῦ μαύρου καπνοῦ τὸ κηρύκειο

Ὁ Μαῖστρος, ὁ Λεβάντες, ὁ Γαρμπής
ὁ Πουνέντες, ὁ Γραῖγος, ὁ Σιρόκος
ἢ Τραμουντάνα, ἢ Ὀστρια

Αἰῖον ἐστὶ τὸ ξύλινο τραπέζι
τὸ κρασί τὸ ξανθὸ μὲ τὴν κηλίδα τοῦ ἥλιου
τοῦ νεροῦ τὰ παιχνίδια στὸ ταβάνι
στῆ γωνιά τὸ φυλλόδεντρο ποῦ ἐφημερεύει

Οἱ λιθιῆς καὶ τὰ κύματα χέρι μὲ χέρι
μιὰ πατούσα ποῦ σύναξε σοφία στὴν ἄμμο
ἓνας τζιτζικας ποῦ ἔπεισε χιλιάδες ἄλλους
ἢ συνείδηση πάμφωτη σὰν καλοκαίρι

Αἰῖον ἐστὶ τὸ κάμα ποῦ κλωσάει
στὸ γιοφύρι ἀπὸ κάτω τὰ ὠραία κοτρώνια
τὰ σκατὰ τῶν παιδιῶν μὲ τὴν πράσινη μύγα
ἓνα πέλαγος βράζοντας καὶ δίχως τέλος

Οἱ δεκάξι νομάτοι ποῦ τραβοῦν τὴν τράτα
ὁ ἀκάθιστος γλᾶρος ὁ ἀργοπλευστής
οἱ φωνῆς οἱ ἀδέσποτες τῆς ἐρημίας
ἐνὸς ἴσκιου τὸ πέρασμα μέσα στὸν τοῖχο

ΤΑ ΝΗΣΙΑ μὲ τὸ μίνιο καὶ μὲ τὸ φοῦμο
τὰ νησιά μὲ τὸ σπόνδυλο κάποιανου Δία
τὰ νησιά μὲ τοὺς ἔρημους ταρσανάδες
τὰ νησιά μὲ τὰ πόσιμα γαλάζια ἡφαίστεια

Στὸ μελέμι τὰ ὀρτσάροντας μὲ κόντρα-φλόκο
Στὸ γαρμπή τ' ἀρμενίζοντας πόντζα-λαμπάντα
ἕως ὅλο τὸ μάκρος τους τ' ἀφρισμένα
μὲ λιτρίδια μαδιά καὶ μὲ ἡλιοτρόπια

*Ἡ Σίφνος, ἡ Ἀμοργός, ἡ Ἀλόνησος
ἡ Θάσος, ἡ Ἰθάκη, ἡ Σαντορίνη
ἡ Κῶς, ἡ Ἴος, ἡ Σίκιμος*

Αἰῖον ἐστὶ στὸ πέτρινο πεζούλι
ἀντικρὸ τοῦ πελάγους ἡ Μυρτώ νὰ στέκει
σὰν ὠραῖο ὀκτώ ἢ σὰν κανάτι
μὲ τὴν ψάθα τοῦ ἥλιου στὸ ἓνα χέρι

Τὸ πορῶδες καὶ ἄσπρο μεσημέρι
ἕνα πούπουλο ὕπνου ποὺ ἀνεβαίνει
τὸ σῆσμένο χρυσάφι μὲς στοὺς πολῶνες
καὶ τὸ κόκκινο ἄλογο ποὺ δραπετεύει

Τοῦ κορμοῦ τοῦ ἀρχαίου τοῦ δέντρου ἡ Ήρα
ὁ δαφνώνας ὁ ἀπέραντος ὁ φωτοφάγος
ἕνα σπίτι σὰν ἄγκυρα κάτω στὸ βιάθος
ἡ Κυρα-Πηνελόπη μὲ τὴν ἡλακίτη

Τῆς ἀντίπερα ὄχθης τῶν πουλιῶν ὁ βόσπορος
ἕνα κίτρο ἀπ' ὅπου ὁ οὐρανὸς ἐχόθηκε
ἡ γλαυκὴ ἀκοὴ μισὴ κάτω ἀπ' τὸ πέλαγος
μακροσόσκιοι ψίθυροι νυμφῶν καὶ σφένταμων

ΑΣΙΟΝ ΕΣΤΙ ἑορτάζοντας τὴ μνήμη
τῶν ἁγίων Κηρύκου καὶ Ἰουλίτης
ἕνα θαῦμα νὰ καίει στοὺς οὐρανοὺς τ' ἄλωνα
ἱερεῖς καὶ πουλιὰ νὰ τραγουδοῦν τὸ χαίρει :

ΧΑΙΡΕ ἡ Καιομένη καὶ χαίρει ἡ Χλωρὴ
Χαίρει ἡ Ἀμεταμέλητη μὲ τὸ πρωραῖο σπαθί

Χαίρει ἡ ποὺ πατεῖς καὶ τὰ σημάδια σβήνονται
Χαίρει ἡ ποὺ ξυπνᾶς καὶ τὰ θαύματα γίνονται

Χαίρε τοῦ παραδείσου τῶν βυθῶν ἡ Ἄγρια
Χαίρε τῆς ἐρημίας τῶν νησιῶν ἡ Ἄγρια

Χαίρε ἡ Ὀνειροτόκος χαίρε ἡ Πελαγινή
Χαίρε ἡ Ἀγκυροφόρος καί ἡ Πενταστέρινη

Χαίρε μέ τὰ λυτά μαλλιά ἡ χρυσιζοντας τὸν ἄνεμο
Χαίρε μέ τὴν ὠραία λαλιὰ ἡ δαμάζοντας τὸ δαίμονα

Χαίρε ποῦ καταρτίζεις τὰ Μηναῖα τῶν Κήπων
Χαίρε ποῦ ἀρμόξεις τὴ ζώνη τοῦ Ὀφιούχου

Χαίρε ἡ ἀκριβοσπάθιστη καί σεμνή
Χαίρε ἡ προφητικὰ καί δαιδαλική

ΑΙΩΝ ΕΣΤΙ τὸ χῶμα ποῦ ἀνεβάζει
μιὰν ὀσμὴ κεραυνοῦ σὰν ἀπὸ θειάφι
τοῦ βουνοῦ ἢ πυθμένας ἔπου θάλλουν
οἱ νεκροὶ ἄνθη τῆς αὔριον

Ὁ χωρὶς δισταγμοῦς ἔνστικτος νόμος
ὁ σφυγμὸς ὁ ταχὺς παίκτης τοῦ βίου
ὁ αἱμάτινος θρόμβος ὁ σωσίας τοῦ ἥλιου
κι ὁ κισσὸς ὁ ἄλτης τῶν χειμῶνων

ΑΙΩΝ ΕΣΤΙ τὸ ρόπτρο-σκαραβαῖος
τὸ παράτολμο δόντι μὲς στὸ φύχος τοῦ ἥλιου
ὁ Ἀπρίλης ποῦ ἔνωσε ν' ἀλλάζει φύλο
τῆς πηγῆς τὸ μπουμπούκι ὅ,τι ποῦ ἀνοίγει

Τὸ χειράμαξο γέροντας μὲ τὸ 'να πλάι
μιὰ χρυσόμυγα ποῦ ἀναψε φωτιά στὸ μέλλον
τοῦ νεροῦ ἢ ἀόρατη ἀορτὴ ποῦ πάλλει
καὶ γι' αὐτὸ ζωντανὴ κρατᾶ ἢ γαρδένια

ΤΑ ΛΟΓΙΟΓΜΙΑ τὰ οἰκόσιτα τῆς Νουσταλγίας
τὰ λουλούδια τὰ νήπια τῆς βροχῆς ποῦ τρέμουν
τὰ μικρὰ καὶ τετράποδα στὸ μονοπάτι
τ' ἀψηλὰ στοὺς ἥλιους καὶ τὰ ρεμβοκίνητα

Τὰ σεμνὰ μὲ τὴν κόκκινη ἀρρεβώνα
τὰ κομπάζοντας ἔφιππα μὲς στοὺς λειμῶνες
τὰ σὲ καθαρὸ οὐρανὸ ἐργασμένα
τὰ στοχαστικά καὶ τὰ χιμαιροποίκιλτα

*Τὸ Κρίνο, τὸ Τριαντάφυλλο, τὸ Γιασεμί
ὁ Μενεξές, ἡ Πασχαλιά, ὁ Ὑάκινθος
τὸ Γιούλι, τὸ Ζαμπάκι, τὸ Ἀστρολούλουδο*

Αἰσιον ἐστὶ τὸ σύννεφο στὴ χλόη
τὸ βρεμένο ἀστράγαλο τὸ φρετ τῆς σαύρας
τὸ βαθὺ τῆς Μνησαρέτης βλέμμα
ποῦ δὲν εἶναι ἀρνοιῦ καὶ ἄφραση δίνει

Τῆς καμπάνας ὁ ἄνεμος ὁ χρυσεγέρτης
ὁ ἵππεας ποῦ πάει ν' ἀναληφτεῖ στὴ δύση
καὶ ὁ ἄλλος ἵππεας ὁ νοητὸς ποῦ πάει
τῆς φθορᾶς τὸν καιρὸ ν' ἀνασκοποῖσει

Μιάς νοητὸς Ἰουνίου ἢ νημεῖα
γιασεμιά καὶ φουστάνια στὸ περιθόλι
τὸ ζωάκι τῶν ἄστρων ποῦ ἀνεβαίνει
τῆς χαρᾶς ἢ στιγμὴ λίγο πρὶν κλάψει

Ένας κόμπος ψυχῆς κι οὔτε πιά λέξη
σάν παράθυρο ἄδειο ἢ Ἀρετούσα
καί ὁ ἔρωτας ἔλθοντ' ἐξ ὀράνω
πορφυρίαν περθήμενον χλάμυν

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ἢ πόα τῆς οὐτοπίας
τὰ κορίτσια οἱ παραπλανημένες Πλειάδες
τὰ κορίτσια τ' Ἀγγελία τῶν Μυστηρίων
τὰ γεμάτα ὡς πάνω καί τ' ἀπύθμενα

Τὰ στυφά στό σκοτάδι καί ὅμως θαῦμα
τὰ γραμμένα στό φῶς καί ὅμως μαυρίλα
τὰ στραμμένα ἐπάνω τους ὅπως οἱ φάρροι
τὰ ἡλιοβόρα καί τὰ σεληνοδάμονα

*Ἡ Ἔρση, ἢ Μυρτώ, ἢ Μαρίνα
ἢ Ἐλένη, ἢ Ρωξάνη, ἢ Φωτεινή
ἢ Ἄννα, ἢ Ἀλεξάνδρα, ἢ Κύνθια*

Τῶν ψιθύρων ἡ ἐπώαση μέσ στα κοχύλια
μιὰ χαμένη σάν ὄνειρο: ἢ Ἀριγνώτα
ἕνα φῶς μακρινὸ πού λέει: κοιμήσου
σαστισμένα φιλιὰ σάν πλῆθος δέντρα

Τὸ λιγάκι πουκάμισο πὸ τρώει ὁ ἀέρας
τὸ χνουδάκι τὸ χλόινο πάνω στὴν κνήμη
τοῦ αἰδοίου τὸ μενεξεδένιο ἀλάτι
καὶ τὸ κρύο νερὸ τῆς Πανσελήνου

ΑΣΙΟΝ ΕΣΤΙ τὸ μακρινὸ τραγοῦδι
ὁ μυχὸς τῆς Ἑλένης μὲ τὸ κυματάκι
τὰ φραγκόσουκα φέγγοντας μὲς στὴ μασχάλη
ἐρειπιῶνες τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς ἀράχνης

Τὰ νυχτέρια τ' ἀτέλειωτα μέσα στὰ σπλάχνα
τὸ ρολόι τὸ ἄυπνο πὸ δὲ φελάει
ἓνα μαῦρο κρεβάτι πὸ ὄλο πλέει
στὰ τραχιὰ τὰ παράλια τοῦ Γαλαξία

ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ τὰ ὄρθια μὲ τὸ μαῦρο πόδι
τὰ καράβια οἱ αἴγες τῶν Ὑπερβορείων
τὰ καράβια οἱ πεσοὶ τοῦ Πολικοῦ καὶ τοῦ Ὑπνου
τὰ καράβια οἱ Νικοθόες κι οἱ Εὔαδνες

Τὰ γεμάτα βοριάδες καὶ φουντούκι τοῦ Ὁρους
τὰ μυρίζοντας μούργα καὶ χαρούπι ἀρχαῖο
τὰ γραμμένα στὴ μάσκα τους καθὼς οἱ Ἅγιοι
τὰ τὴν ἴδια στιγμὴ λοξὰ καὶ ἀκίνητα

Ἡ Ἀγγέλικα, ὁ Πολικός, οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι
Ὁ Ἀτρόμητος, ἡ Ἀλκυών, ἡ Ναυκρατοῦσα
τὸ Μαράκι, τὸ Ἔχει ὁ Θεός, ἡ Εὐαγγελίστρια

ΑΣΙΟΝ ΕΣΤΙ τὸ κόμα ποῦ ἀγριεύει
καὶ σηκώνεται πέντε ὀργιές ἐπάνω
τὰ χυμένα μαλλιά στὸ ὄρνεο ποῦ γυρίζει
καὶ χτυπιέται στὰ τζάμια μὲ τὴν καταγιῖδα

Ἡ Μαρίνα καθὼς προτοῦ νὰ ὑπάρξει
μὲ τοῦ σκύλου τὸ καύκαλο καὶ τὰ δαιμόνια
ἡ Μαρίνα τὸ κέρας τῆς Σελήνης
ἡ Μαρίνα ὁ χαλασμός τοῦ κόσμου

Τὰ μουράγια ξεσκέπαστα στὴ σοροκάδα
ὁ παπὰς τῶν νεφῶν ποῦ ἀλλάζει γνώμη
τὰ καημένα τὰ σπίτια ποῦ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο
ἀκουμποῦνε γλυκὰ καὶ ἀποκοιμιοῦνται

Τῆς μικρῆς βροχῆς τὸ λυπημένο πρόσωπο
ἡ παρθένα ἐλιά τὸ λόφο ἀνηφορίζοντας
οὔτε μία φωνὴ στὰ κουρασμένα σύννεφα
τῆς πολίχνης τὸ σαλιγκαράκι ποῦ ἔσπασε

ΑΙΩΝ ΕΣΤΙ ὁ πικρὸς καὶ ὁ μόνος
ὁ ἀπὸ πρὶν χαμένος ἐσὺ νά'σαι

Ποιητῆς ποῦ δουλεύει τὸ μαχαίρι
στὸ ἀνεξίτηλο τρίτο του χέρι:

ΟΤΙ ΑΙΤΟΣ ὁ Θάνατος καὶ αὐτὸς ἡ Ζωή
Αὐτὸς τὸ Ἄπρόβλεπτο καὶ αὐτὸς οἱ Θεσμοί

Αὐτὸς ἡ εὐθεία τοῦ φυτοῦ ἢ τὸ σῶμα τέμνοντας
Αὐτὸς ἡ ἐστία τοῦ φακοῦ ἢ τὸ πνεῦμα καίγοντας

Αὐτὸς ἡ δίψα ἢ μετὰ τὴν κρήνη
Αὐτὸς ὁ πόλεμος ὁ μετὰ τὴν εἰρήνη

Αὐτὸς ὁ θεωρὸς τῶν κυμάτων ὁ Ἴων
Αὐτὸς ὁ Πυγμαλίων πυρὸς καὶ τεράτων

Αὐτὸς ἡ θρυαλλίδα ποῦ ἀπὸ τὰ χεῖλη ἀνάβει
Αὐτὸς ἡ ἀόρατη σήραγγα ποῦ ὑπερκερᾶ τὸν Ἄδη

Αὐτὸς ὁ Ληστής τῆς ἡδονῆς ποῦ δὲ σταυρώνεται
Αὐτὸς ὁ Ὄφις ποῦ μὲ τὸ Στάχτυ ἐνάωνται

Αὐτὸς τὸ σκότος καὶ αὐτὸς ἡ ὄμορφη ἀφροσύνη
Αὐτὸς τῶν ὄμβρων τοῦ φωτὸς ἢ ἐαροσύνη

ΑΙΩΝ ΕΣΤΙ τὸ γύρισμα τοῦ λύκου
στὸ ρόγχος τοῦ ἀνθρώπου καὶ αὐτὸ στοῦ ἀγγέλου
τὰ ἐννέα σκαλιὰ ποῦ ἀνέβηκε ὁ Πλωτῖνος
τὸ χάσμα τοῦ σεισμοῦ ποῦ ἐγίόμισε ἄνθη

Τὸ λιγάκι ποῦ ἀγγίζοντας ἀφήνει ὁ γλᾶρος
καὶ φωτίζει τὰ βότσαλα σὰν ἀθωότης
ἡ γραμμὴ ποῦ χαράζεται μὲς στὴν ψυχὴ σου
καὶ τὸ πένθος μηνᾶ τοῦ Παραδείσου

ΑΙΩΝ ΕΣΤΙ τὸ πρὶν τῆς ὀπτασίας
ἀχερούσιο σάλπισμα καὶ πύρινη ὄχρα
τὸ καιούμενο ποίημα καὶ ἡχίειο θανάτου
οἱ δορύαιχμες λέξεις καὶ αὐτοκτόνες

Τὸ ἐνδόμοχο φῶς ποῦ ἀσπρογαλιάζει
κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωση τοῦ ἀπείρου
τὰ χωρὶς ἐκμαγεῖο βουνὰ ποῦ βγάζουν
ἀπαράλλαχτες ὄψεις τοῦ αἰωνίου

ΤΑ ΒΟΤΝΑ μὲ τὴν οἴηση τῶν ἐρειπίων
τὸ βουνὰ τὰ βαρύθυμα, τὰ μαστοφόρα
τὰ βουνὰ τὰ σὰν ὄφαλα μιᾶς ὀπτασίας
τὰ κλεισμένα ὀλοῦθε καὶ τὰ σαραντάπορα

Τὰ γεμάτα φιλόδροχο σὰν μοναστήρια
τὰ χωμένα στὸ πούσι τῶν προβάτων
τὰ ἡρέμα πηγαίνοντας καθὼς βουκόλοι
μὲ τὸ μαῦρο ζιμπούνι καὶ μὲ τὸ πανωμάντιλο

*Ἡ Πίνδος, ἡ Ροδόπη, ὁ Παργασσός
ὁ Ὀλυμπος, ὁ Τυμφρησιός, ὁ Ταύγετος
ἡ Δίφρυς, ὁ Ἄθως, ὁ Αἶνος*

Αἰῖον ἐστὶ τὸ διάσελο ποὺ ἀνοίγει
αἰωνίου γαλάζιου ὁδοῦ στὰ νέφη
μιὰ φωνὴ ποὺ παράπεσε μὲς στὴν κοιλάδα
μιὰ ἠχώ ποὺ σὰν βάλσαμο τὴν ἤπιε ἡ μέρα

Τῶν βοδιῶν ἡ προσπάθεια ποὺ σέρνουν
τοὺς βαριοὺς ἐλαιῶνες πρὸς τὴ δύση
ὁ καπνὸς ὁ ἀτάραχος ποὺ πάει
τῶν ἀνθρώπων τὰ ἔργα νὰ διαλύσει

Αἰῖον ἐστὶ τὸ πέρασμα τοῦ λόχου
τὸ γεμάτο χαλάσματα καὶ μαύρους ἴσκιους
ἡ σελίδα ποὺ γράφτηκε κάτω ἀπ' τὸ χῶμα
τὸ τραγοῦδι ποὺ εἶπε ἡ Λυγερὴ στὸν Ἄδη

Τὰ ξυλόγλυπτα τέρατα πάνω στὸ τέμπλο
οἱ ἀρχαῖες οἱ λεῦκες οἱ ἰχθυοφόρες
οἱ ἐράσμιες Κόρες μὲ τὸ πέτρινο χέρι
ὁ λαιμὸς τῆς Ἑλένης ὡσάν παραλία

Τ'ΑΣΤΕΡΟΕΝΤΑ δέντρα μὲ τὴν εὐδοκία
ἡ παρασημαντικὴ ἐνὸς ἄλλου κόσμου
ἡ παλιὰ δοξασία ὅτι πάντα ὑπάρχει
τὸ πολὺ σιμὰ καὶ ὅμως ἀόρατο

Ἡ σκιά ποὺ τὰ γέρνει μὲ τὸ πλάι στὸ χῶμα
ἕνα κάτι τοῦ κίτρινου στὴ θύμησή τους
ἡ ἀρχαία τους ὄρχηση πάνω ἀπ' τοὺς τάφους
ἡ σοφία τους ἡ ἀδιατίμητη

*Ἡ Ἑλιά, ἡ Ροδιά, ἡ Ροδακινιά
τὸ Πεῦκο, ἡ Λεύκα, ὁ Πλάτανος
ὁ Δρύς, ἡ Ὄξιά, τὸ Κυπαρίσσι*

ΑΣΙΟΝ ΕΣΤΙ τὸ ἀναίτιο δάκρυ
ἀνατέλλοντας ἀργὰ στὰ ὠραία μάτια
τῶν παιδιῶν ποὺ κρατιοῦνται χέρι-χέρι
τῶν παιδιῶν ποὺ κοιτάζονται καὶ δὲ μιλιοῦνται

Τῶν ἐρώτων τὸ τραύλισμα πάνω στὰ βράχια
ἕνας φάρος ποὺ ἐκτόνωσεν αἰώνων θλίψη
τὸ τριζόνη τὸ ἐπίμονο καθὼς ἡ τύψη
καὶ τὸ μάλλινο ἔρημο μέσα στ' ἀγιάζει

Ὁ στυφὸς μὲς στὰ δόντια ἐπίορκος δυόσμος
δύο χεῖλη ποὺ ἀδύνατο νὰ στέρξουν — καὶ ὅμως
τὸ “ἀντίο,, στὰ τσίνορα ποὺ λίγο λάμπει
καὶ μετὰ ὁ γιὰ πάντοτε θολὸς κόσμος

Τὸ ἀργὸ καὶ βαρὸ τῶν καταγίδων ὄργανο
στὴν καταστραμμένη του φωνή ὁ Ἡράκλειτος
τῶν φονιάδων ἢ ἄλλη πλευρὰ ἢ ἀθέατη
τὸ μικρὸ “γιατί,, ποὺ ἔμεινε ἀνυπάντητο

ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ τὸ χέρι ποὺ ἐπιστρέφει
ἀπὸ φόνο φριχτὸν καὶ τώρα ξέρει
ποιὸς ἀλήθεια ὁ κόσμος ποὺ ὑπερέχει
ποιὸ τὸ “νὸν,, καὶ ποιὸ τὸ “αἰέν,, τοῦ κόσμου:

ΝΥΝ τὸ ἀγρίμι τῆς μορτιάς Νὸν ἢ κραυγὴ τοῦ Μάη
ΑΙΕΝ ἢ ἄκρα συνειδήσει Αἰέν ἢ πλησιφάη

Νὸν νὸν ἢ παραίσθησι καὶ τοῦ ὕπνου ἢ μιμική
Αἰέν αἰέν ὁ λόγος καὶ ἡ Τρόπις ἢ ἀστρική

Νῶν τῶν λεπιδοπτέρων τὸ νέφος τὸ κινούμενο
Αἰὲν τῶν μυστηρίων τὸ φῶς τὸ περιπτάμενο

Νῶν τὸ περίβλημα τῆς Γῆς καὶ ἡ Ἐξουσία
Αἰὲν ἡ βρώση τῆς Ψυχῆς καὶ ἡ πεμπουσία

Νῶν τῆς Σελήνης τὸ μελάγχρωμα τὸ ἀνίατο
Αἰὲν τὸ χρυσοκόανο τοῦ Γαλαξία σελάγισμα

Νῶν τῶν λαῶν τὸ ἀμάλγαμα καὶ ὁ μαῦρος Ἄριθμός
Αἰὲν τῆς Δίκης τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ μέγας Ὄφθαλμός

Νῶν ἡ ταπείνωση τῶν Θεῶν Νῶν ἡ σποδὸς τοῦ Ἄνθρώπου
Νῶν Νῶν τὸ μηδέν

καὶ Αἰὲν ὁ κόσμος ὁ μικρός, ὁ Μέγας!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΓΕΝΕΣΙΣ	Σελ.	11
ΤΑ ΠΑΘΗ	”	25
Α’ Ἴδού ἐγὼ λοιπόν	”	27
Β’ Τῇ γλῶσσα μου ἔδωσαν ἑλληνικὴ	”	28
α’ Στὸν πηλὸ τὸ στόμα μου	”	29
1. Η ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ	”	30
β’ Νέος πολὺ καὶ γνώρισα	”	33
Γ’ Τὸν πλοῦτο δὲν ἔδωκες ποτὲ σὲ μένα	”	34
Δ’ Τις ἡμέρες μου ἄθροισα καὶ δὲ σὲ βρήκα	”	35
γ’ Μόνος κυβέρνησα τὴ θλίψη μου	”	36
2. ΟΙ ΗΜΙΟΝΗΓΟΙ	”	37
δ’ Ἔνα τὸ χελιδόνι κι ἡ Ἔνοιξη ἀκριβή	”	39
Ε’ Τὰ θεμέλιά μου στὰ βουνα	”	40
Ϛ’ Ὁ ποιητὴς τῶν νεφῶν καὶ τῶν κυμάτων	”	41
Ζ’ Ἐρθαν ντυμένοι “φίλοι;”	”	42
Η’ Ἐρθαν μὲ τὰ χρυσὰ σειρήτια	”	43
ε’ Μὲ τὸ λύχνο τοῦ ἄστρου	”	44
3. Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΞΟΔΟΣ	”	45
Ϛ’ Τῆς Δικαιοσύνης ἤλιε νοητὲ	”	46
θ’ Αὐτὸς εἶναι ὁ πάντοτε ἀφανῆς	”	47
Ι’ Καταπρόσωπό μου ἐχλεύασαν οἱ νέοι Ἀλεξάνδρεις	”	48
ζ’ Αὐτὸς αὐτὸς ὁ κόσμος, ὁ ἴδιος κόσμος εἶναι	”	49
4. ΤΟ ΟΙΚΟΠΕΔΟ ΜΕ ΤΙΣ ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ	”	50
η’ Γύρισα τὰ μάτια δάκρυα γιομάτα	”	52
ΙΑ’ Ὅπου, φωνάζω, καὶ νὰ βρῖσκεστε, ἀδελφοί	”	54
ΙΒ’ Καὶ στὰ βαθιά μεσάνυχτα	”	55
ΙΓ’ Ἀνομίες ἐμίαναν τὰ χέρια μου	”	56
ΙΔ’ Ναοὶ στὸ σχῆμα τ’ οὐρανοῦ	”	57
θ’ Τις νεφέλες ἀφήνοντας πίσω τους	”	58
5. Η ΑΓΛΗ ΤΩΝ ΠΡΟΒΑΤΩΝ	”	59

ι'	Τῆς ἀγάπης αἵματα μὲ πορφύρωσαν	Σελ.	61
ΙΕ'	Θεέ μου σὺ μὲ θέλησες καὶ νά, στὸ ἀνταποδίδω	»	62
ΙϚ'	Ἐνωρίς ἐξύπνησα τίς ἠδονές	»	63
ια'	Θὰ καρῶ μοναχὸς τῶν θαλερῶν πραγμάτων	»	64
6.	ΠΡΟΦΗΤΙΚΟΝ	»	65
ιβ'	Ἀνοίγω τὸ στόμα μου καὶ ἀναγαλλιάζει τὸ πέλαγος	»	68
ΙΖ'	Σὲ χώρα μακρινὴ καὶ ἀναμάρτητη τώρα πορεύομαι	»	69
ΙΗ'	Σὲ χώρα μακρινὴ καὶ ἀρυτίδωτη τώρα πορεύομαι	»	70
	ΤΟ ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ.	»	71

